

DEJ MI
SRDCE SVÉ!

VPŘEROVĚ

9 2 9

CENNÉ DÁRKY DĚTEM

K SV. MIKULÁŠI
NA JEŽÍŠKA, K I. SV. PŘIJÍMÁNÍ
A K PODOB. PŘÍLEŽITOSTEM:

„PÁN BŮH NA NÁVŠTĚVĚ,” Wil-
lam, příběhy hošíka prvokomuni-
kanta. — Kč 4·50.

„BÍLÉ KVĚTY,” povídky, povzbu-
zující zvláště k ctnosti andělské. —
Kč 5·50.

„KVĚTY NEJSV. SVÁTOSTI,”
dvanáct eucharist. povídek. Kč 8.—.

„DEJ MI SRDCE SVÉ!” Nejnověj-
ší sbírka eucharistických povídek.
Kč 12.—.

Pro mládež dospívající se hodí kní-
žečka „NA ROZCESTÍ,” Kč 2·40.
Rovněž modlitební knížečka „PO
VŮNI TVÝCH RŮŽÍ.” Váz. 12 Kč.

EDICE SMÍRU

PŘEROV, ŠÍŘAVA 7.

Za všechno, já nevím ani,
co bych ti dal, Jezumůj,
stvořil jsi mě
                    k milování,
lásku vem, mě posiluj.

Srdce dám ti,
                    které stůně
láskou k tobě,
                    lásky důl,
spochiň v něm,
                    na jeho trůně
bych já v tobě
                    spochinul!

Verdaguer-Bouška.

DEJ MI SRDCE SVÉ!

M. PAULA :

DEJ MI SRDCE
SVÉ!

1 9 2 9

•
Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie

P ř e r o v

No. 6.281

IMPRIMATUR

Josephus Vyvlečka,

Praeses a. e. Consistorii

Olomucii,

die 7. Junii 1929

VĚNOVÁNO
SVATÉ PAMÁTCE
našeho eucharistického
knížete
SVATÉHO VÁCLAVA
K JEHO MILENIU

TONÍČKOVA OBĚŤ

Nastal svátek Mladátek. Ve velkém sirotčinci v N. se velice slavíval, neboť sirotčinec byl zasvěcen sv. mladátkům a měl krásné jméno „Útulek mladátek”.

Někteří bohatí lidé z města měli velice rádi sirotky a starali se každého roku, aby se toho dne připravila dětem zvláštní radost. Tak i letos.

Velký vánoční stromek uprostřed slavnostní síně byl ozdoben množstvím světel. Pod ním stály překrásné jesličky. Bylo vidět, jak s jedné strany přicházejí zbožní pastýři, s druhé strany sv. tři králové. A jak velké a krásné byly všechny ty postavy! Člověk by skoro myslil, že jsou živé.

Pod vánočním stromkem stál ještě stoleček s velkou mísou. Nač? To uslyšíme později.

Podél stěn slavnostní síně vítalo přichozí krásné pečivo na dlouhých stolech, bonbony a ovoce. To všechno poslali dobrodinci dětem, ač děti teprve před několika dny dostaly bohatou vánoční nadílku.

Světla na vánočním stromku hoří, velké hrací hodiny hrají vánoční písně, dveře se otvírají a vstupuje asi dvě stě hochů sirotků.

Nejprve pozdravují písní Jezulátko v jesličkách. Při tom někteří hoši kradmo mrkají po předobrych věcech na dlouhých stolech. Dozpívali koledu. Děti však ještě nesmějí k dárkům. Ctihodná sestra Anna, jež sem děti přivedla, ráda by jim ještě něco řekla.

„Milí hoši, letos jste byli zvlášt' bohatě podělováni. Jistě jste všichni ochotni odložití ze svých dárků něco pro jiné děti, které neměly tak bohatou nadílku. Podívejte se každý na své věci, a co chcete, dejte z nich Ježíškovi. Přineste to na velkou mísu, kterou tam vidíte. Doufám, že každý z vás je ochoten něčeho se zříci. A nyní jděte k svým dárkům.”

Hoši vyslechli pozorně slova sestry Anny a potom poskočili k stolům. Každý našel mnohem víc, nežli čekal. Projevy radosti a podivu doléhaly k sestře Anně, jež stála opodál a usmívajíc se pozorovala hochy.

A již někteří chlapci se blížili k velké míse a kladli na ni ovoce, jablka, datle, fíky, cukroví a koláče. Brzo byla mísa plna. Sestra Anna ji musila vyprázdniti, neboť stále ještě přicházeli hoši se svými dárky pro Ježíška.

Jen Toníček, nejmenší ze sirotků, čilý, probudilý hošík, stál pořád ještě nerozhodně u plného talíře. Tolik krásných dobrých věcí ještě jakživ neviděl, tím méně měl. Nejvíce se mu líbilo jemné marcipánové srdce, bílé, s červeným okrajem, ozdobené ovocem. Plaše je vzal do svých malých buclatých ruček a prohlížel je se všech stran. Ne, to je velice pěkné, to si musí schovat! . . . Jak asi chutná, když již tak krásně vypadá! . . . Vtom zaslechl vedle sebe hlas: „Pospěš si, Toníku, sic budeš jediný, co ještě nic nedal!” To mu pravil jeho větší soused, který právě zanesl na mísu čokoládovou píšťalku.

„Tak co mám dát?” tázal se Toníček bojácně a podíval se velkýma očima na druhá.

„Co máš dát? Inu, co chceš, pro mne, třeba to pěkné srdce.”

Při těch slovech ukázal na marcipánové srdce, které Toníček tiskl na své vlastní srdečko, jež mu skoro hlasitě bušilo.

Místo odpovědi se maličký hlasitě rozplakal. Marcipánové srdce k sobě tiskl čím dál pevněji, jako by všechno ostatní nebylo pro něho ničím.

Rudolf, větší hoch, se lekl účinku svých slov. Konejšil Toníčka, jak jen mohl. „Nechej si, Toníčku, srdečko“, pravil, „a zanes na mísu něco jiného.“

Toník tak učinil. Vyhledal dvě pěkné cukrové koule, červenou a bílou, a zanesl je Ježíškovi.

Ale jaksi ho to neuspokojilo. —

Hoši směli ještě chvíli zůstat v slavnostní síni. Pořád ještě chodili někteří k míse a kladli na ni ještě víc ze svých pokladů. Sestra Anna to pozorovala a měla radost.

Povšimla si, že i Toníček, jehož měla zvláště ráda, připlížil se potají k míse, rychle na ni něco položil a hned utíkal, jen aby ho nikdo neviděl.

Nastal čas k odchodu. Sestra Anna ukládala obětinky dětí do velkého koše.

„Podejte mi ještě věci, které jsou na míse,“ pravila hochům. Hned se k tomu měli.

Děti stály kolem ní a oči jim zářily.

„To je ode mne!“ slyšela častěji a po každé se tomu usmála.

„Ale copak je toto zde?“ tázala se teď sestra Anna a ukazovala kousek marcipánu. „Na tom jako by si už myšky byly pochutnaly!“

„To je Toníčkovu srdce,“ prozradil Rudolf. „Pěkný červený okraj okousal a také ovoce zprostředka snědl.“

Bylo tomu tak. Ale mimochodem řečeno, nebylo to pěkné od Rudolfa, že to tak přede všemi řekl.

Toníček stál celý zapýřený a se slzami v očích. Rozběhl se k sestře Anně a pravil vzlykaje: „Ano, to je mé srdce, sestřičko, ale já jsem je měl tak rád!“

Ubohý Toníček! Měl opravdu marcipánové srdce velice rád. Pudilo ho to, aby srdce obětoval Ježíškovi v jesličkách, ale bylo mu to tak těžké! Vybral ze své obětinky nejlepší a zbytek přinesl malému Králi v jeslích.

Božské Dítě mělo jistě radost i z toho

dárečku. Ale víc by je bylo těšilo, kdyby se byl Toník statečně přemohl a kdyby mu byl přinesl svou obět' celou.

Z Toníka vyrostl však velice hodný hoch. Malé zahanbení, které mu způsobil Rudolf, mu velmi prospělo. Přemýšlel o svém jednání a poznal, že byl pramálo velkodušný k Ježíškovi. Styděl se za to před Ježíškem a litoval své chyby. Umínil si, že bude k němu hodně velkodušný a štědrý. A své předsevzetí také vyplnil.

MALÁ STRÁŽKYNĚ VELEBNÉ SVÁTOSTI

Uprostřed velkého města stojí kostel salvatoriánský, od něhož se na všechny strany rozbíhají ulice a uličky. Je to starý krásný kostel, zvlášť pak umělecký jest oltář nejsvětější Svátosti po levé straně hlavního oltáře. Ve dne v noci hoří věčné světlo před jeho tichým svatostánkem.

Lidem je tento oltář nejmilejším místkem, na něž se uchylují k modlitbě, a skoro nikdy tam nebývá Pán Ježíš opuštěn. Jen v poledne mezi 12. a 1. hodinou bývá v chrámě naprosté ticho. To se stává, nemůže-li tam přijíti ani stará chromá babička Hrabalová.

Ale to bývá jen velmi, velmi zřídka. Nebot' stařenka Hrabalka si nedá tak snadno vzíti svou polední čestnou stráž před svatostánkem.

Jen když se její staré, ztrnulé údy ohýbají až příliš těžko, musí se stařenka spokojit tím, že se modlí doma. Za to můžeme být jisti, že ji nazítří uvidíme v kostele

klečeti dvě hodiny. Babička Hrabalová bydlí v činžáku v jedné z těch úzkých uliček, které vedou ke kostelu. Není ani bohatá, ani chudá. Má právě tolik, kolik potřebuje na živobytí, a více si nežádá.

Ač je staříčká a churavá, plete stařenka Hrabalka dovedně punčochy. Práce má vždy dosti. Mnoho lidí v městě vzpomíná na stařenku vděčně. Neboť dřív byla o-bětavou ošetřovatelkou nemocných a nic jí nebývalo těžkým.

Objednávky se jí platí dobře. Ale stařenka si peníze neukládá: poděluje štědře chudinu nebo nuzné kostely. V kostele salvatoriánském založila nadaci, aby každou sobotu hořelo světélko před oltářem bolestné Panny Marie.

Stařenku Hrabalovou má každý rád. Je-li někde na blízku, chrání se ostatní nájemci v domě sporů a hádek.

Stařenka měla také svého miláčka: malou Mařenku truhlářovu, jež bydlela se svými rodiči v přízemku. Byla to rodina protestantská, ale poctivá a pořádná. Smrt jim vzala tři děti a zůstala jediná Mařenka, jejich štěstí a slunečko. Mistr

Staněk neměl nic proti tomu, když se jeho žena starala o churavou Hrabalku, kdykoli musila ulehnouti.

„Modlí se sice hrozně moc,“ pravil, „ale každý nejlépe ví, co mu dobře slouží.“ Mařenka také směla navštěvovati stařenku a chodívala k ní, kdykoli jen mohla z domu vyklouznouti. Hrabalová nebyla protivná stařena, ó ne. Uměla výpravovati tak krásně a poutavě, že Mařence u ní ubíhal čas, ani nevěděla jak.

Jednou soužila stařenku pakostnice víc než jindy. Ač se úsilně snažila, aby přemohla prudké bolesti, a pokoušela se i vstáti, nešlo to. Musila zůstat v posteli. To by nebylo bývalo pro ni tak hrozné, neboť byla opravdu zbožná a odevzdaná do vůle Boží. Ale trápila ji myšlenka, že Pán Ježíš je mezi polednem ve velkém kostele sám. Spjovala se s ním ovšem v duchu, ale bylo by přece bývalo lépe, kdyby byl někdo mohl míti místo ní čestnou stráž. Ale kdo? Stařenka přemýšlela.

Vtom padl její pohled na Mařenku, jež právě seděla u ní a přemítala v obrázkové knížce. U Staňků se obědvávalo až o půl

druhé, neboť mistr nemohl přicházeti z dílny dříve.

Mařenka sice nebyla katolička, nic nevěděla o Svátosti lásky, ale stařenka ji vzala několikrát s sebou do kostela, když se jí chodilo příliš těžko. Mařenka se však musila vždy hned vrátiti. Otec víc nedovolil.

„Ale to není možná,“ zašeptala stařena. „Ne, to nepůjde! Ale jak by bylo Pánu Bohu to dítě asi milé! Je hodnější než stará Hrabalka!”

Myšlenka, by poslala Mařenku za sebe na adoraci, stařenku již neopustila. Jednoho dne si Hrabalka dodala odvahy a přednesla tu věc Mařenčině matce.

Ale paní Staňková mínila s úsměvem: „Ne, paní Hrabalová, to nejde, co by dělalo protestantské dítě ve vašem kostele?”

„Nemusí dělat nic, milá paní mistrová, jen se posadí a řekne: „Přišla jsem sem místo staré Hrabalky, ona nemůže přijíti. Abys tady nebyl sám, proto jsem přišla já.”

„Staří, churaví lidé mívají všelijaké nápady,“ řekla si potichu mistrová, a udě-

lala stařence po vůli. Mařenka směla jíti do kostela a učiniti, co jí řekne stařenka Hrabalová.

„Dítěti to jistě neuškodí a bude tam dobře schováno,“ myslila si mistrová. — Měla právě velké prádlo a tak jí Mařenka jen překázela. V takový den jí ráda posílávala pryč, obyčejně k Hrabalce, jež jí vždycky ráda viděla. Může jí tedy také jednou vyhověti a jíti místo ní do kostela.

A Mařenka šla. Hrabalka jí podrobně pověděla, kde si má kleknouti. „Nemusíš, Mařenko, říkati nic víc, než co jsem ti už povídala: ‚Přicházím místo Hrabalky, abys tu nebyl sám. Počkej, naučím tě ještě malé modlitbičce.‘“

A stařenka sepjala dítěti ručky, pohlédla na ně vroucně a zvolna předříkávala: „Velebena budiž bez ustání, nejsvětější Svátost oltářní!“ Za chvíli to již Mařenka dovedla opakovati tak, jako by po celý život nebyla říkávala nic jiného. Hrabalka pohlížela na dítě blaženým pohledem.

„Dobře to, Mařenko, proved, dobře!“ A Mařenka to provedla dobře. — Když vstoupila do kostela, právě zvonil kostel-

ník Anděl Páně a pak odešel. Nebylo tam potom ani živé duše. Mařenka tiše poklekla před svatostánkem a důvěrně zašeptala: „Přicházím místo staré Hrabalky. Ona nemůže přijíti. Ty tu nesmíš býti sám, proto jsem přišla já.”

Potom se stále modlila modlitbičku, které ji naučila stařena. Ani trochu tím nebyla unavena.

V kostele bylo tak krásně! Stará Hrabalová sice povídala, že se nesmí stále ohlížet, ale trochu snad se může podívat! Světélko tak pěkně hořelo, oltář byl samá květina; a co zde bylo krásných obrazů na oknech a na zdech! — Mařenka byla přeblažená, ano, myslila si, že v kostele babičky Hrabalové je mnohem krásněji než v jejich velké chladné modlitebně, kam ji jednou vzal otec s sebou.

Najednou slyší Mařenka bít hodiny. Jakže, už jedna? Což zde byla již celou hodinu? Mařence to nebylo po chuti. Ale maminka jí povídala, že musí z kostela vyjít právě o jedné hodině.

Zdvihla se tedy a vycházejíc rozhlédla se ještě podle chuti po kostele.

„Zítřa jistě zase přijdu.“ pravila, obra-
cejíc se k svatostánku, a spokojeně ubí-
hala domů.

Ano, Mařenka přišla zase, a nejen jed-
nou, chodila po celý týden. Matka k to-
mu mlčela a Hrabalka byla přešťastná.

Ale v srdečku Mařenčině bylo čím dál
jasněji a zářivěji. Cítila cosi, čemu sama
nerozuměla a nedovedla to vyjádřiti. Tou-
žila však po svatostánku čím dál tím více.
Nemohla se dočkati poledne a stále se
dotazovala matky nebo Hrabalky: „Není
ještě dvanáct?“

Konečně nestačila Mařence hodina čest-
né stráže. Jednou večer, když matka ne-
byla doma, vplížila se také do kostela.
Ale tentokrát nebyl kostel prázdný. Kle-
čelo tam mnoho lidí, neboť bylo svátostné
požehnání, a pro Mařenku tam už sotva
bylo místa. Skromně poklekla vedle jed-
né lavice. Odtud mohla dobře vidět na
oltář.

Pobožnost začala. Oblaky kadidla se
vznášely chrámem, varhany zněly a k ne-
bi se nesl zpěv: „Svátosti té neskonale...“
A potom kněz, oděný v nádherné roucho,

otevřel svatostánek. Vyňal z něho cosi velkého, zlatého, lesklého . . . Mařenka to ještě nikdy neviděla. A uprostřed monstrance spatřila svatou Hostii . . .

„Ó, co je to?“ zašeptalo dítě k sobě; „co je to?“ Jako by se z bílého bodu v zlatém domku bylo šířilo mocné kouzlo. Mařenka nemohla odvrátiti zraku. Najednou jí bylo jasno: „Ano, to je ten Pán Bůh, jemuž se denně klanívá stařenka Hrabalka.“ Hrabalová mluvívala o něm před Mařenkou často, ale dítě nechápalo, až dnes.

Paprsek milosti zasáhl nevinné Mařenčino srdečko. A když svatá Hostie v monstranci byla pozdvižena do výše a všichni lidé se jí klaněli, Mařenka se již nedovedla ovládnouti. Hluboce se sklonila, a jako by byla bývala sama v kostele, modlila se hlasitě: „Velebena budiž bez ustání nejvyšší Svátost oltářní!“

Něžný, jasný hlásek zněl chrámovou prostorou jako stříbrný zvonek. Lidé udiveně hleděli na dítě, klečící se sepiatýma ručkama, jež, jak se zdálo, nic nevědělo o světě. Někteří sousedé se na sebe dívali tázavě.

„Bože můj,“ zašeptala jedna žena, „to je dítě ze sousedství, dcerka protestantského truhlářského mistra Staňka.“

Mařenka nic nevěděla ani neslyšela a zůstala klečeti, až se lidé rozešli. Pak také pomalu vstala a šla zamyšleně, ale se zářící tvářičkou domů.

Ještě téhož dne se dověděla matka, co se stalo. Napřed se velmi ulekla. Mařenka již ležela, proto se jí chtěla až zítra popatit na všechno. Ale k staré Hrabalce musila jít hned a vypravovala jí všechno, napřed rozmrzele, potom s pláčem.

Neřekla však stařence nic nového. — Hned prvního dne, když Mařenka konala čestnou stráž, tušila, jak to asi dopadne. Nepudilo ji to nadarmo, aby malou nevinou Mařenku ustanovila za sebe čestnou strážkyní. Pán Bůh ji k tomu měl a chtěl to dítě tak omilostniti.

Stařenka Hrabalová to uměla povědět tak krásně a jasně, že mistrová nevěděla, co tomu říci. Ale co řekne otec, až se to doví?

„Nedělejte si starostí, paní mistrová,“ odvětila stará Hrabalka rozčilené ženě.

„Pán Bůh nic nedělá polovičatě. Staral se až dosud, pomůže i dále.” A měla pravdu.

Nebudeme vypravovati, co všechno se stalo od té doby, kdy po prvé mluvil katolický farář s mistrem Staňkem o Mařence. Spočátku to nebylo právě radostné, neboť mistr Staněk byl jinak dobrý člověk, ale velmi prudký. Hrabalová měla sice velikou důvěru, ale všechno se změnilo ještě rychleji, než ona myslila. Přišel tak krásný den, že se stařenka domnívala, že je „skoro příliš krásný pro tento svět”, den, kdy malá čestná strážkyně v salvatorském kostele po prvé přijala Tělo Páně.

Štěstí a především ctnost malé Mařenky učinily na rodiče hluboký dojem. Spřátelili se s katolickou církví, a když bylo druhé výročí Mařenčina prvního sv. přijímání, klečeli jí po boku k její nevýslovné radosti i rodiče, aby také přijali chléb života.

MALÝ SERAF NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

Tak říkali hošíkovi, jenž se jmenoval Gustav Maria Bruno. Gustávek se narodil 6. května 1903 v městě Turině v sev. Itálii. Zbožná maminka vštěpovala mu již v útlém věku vroucí lásku k Pánu Ježíši v nejsv. Svátosti oltářní. Již jako nemluvňátko jej zanesla do kostela a zasvětila Pánu Ježíši ve svatostánku.

V jižních krajinách děti dříve dospívají, takže, když byla Gustavovi dvě léta, modlíval se již s maminkou růženec. Když poněkud povyrostl, doprovázel matku na denní návštěvu nejsv. Svátosti. Vesele žvatlaje cupal vedle ní, drže se maminky za šaty. V kostele však nápadně ztichl. Jasná dětská očka upřel na svatostánek a radostí jen zářil. Co chvíle posílal ručkou polibek k svatostánku.

Vytrval tak i celou hodinu, právě tak, jako by si byl tu hodinu hrál se svými druhy. Táza-li se ho někdo, kde jest Ježíšek, odpovídal: „Zde v mém srdečku a

v kostele ve svatostánku.” To ovšem nevěděl sám ze sebe. Tomu ho naučili zbožní rodiče, zvláště maminka. Ale Gustav si pamatoval takové věci mnohem lépe než jiné děti a myslíval na to. Milost Boží působila v jeho duši. Tak se stalo, že již ve věku, kdy jiné děti o tom ještě ani nevědí, velmi toužil po svatém přijímání. Jednou šel za maminkou až k mřížce a pravil tiše se slzami v očích: „Já bych chtěl také Ježíška.”

Ale protože byl ještě příliš mlád, nechtěli ho připustiti k sv. přijímání. Tím horlivěji a zbožněji býval přítomen mši sv. Největší úctu měl ke kněžím. Nebylo pro něho větší radosti, než když jim směl býti nablízku.

Gustav často postonával. Při tom býval vždy velmi trpěliv. Říkával: „Chtěl bych býti zdráv, ale také bych rád umřel. — Aspoň bych dříve uviděl Ježíška v nebi.”

Velmi horlivě se učil čísti. Jakmile to poněkud dovedl, čítal velmi rád pěkné příběhy o svatých. Snažil se jich také následovati. Byl velmi zbožný, měl také však dětské chyby a nezpůsoby. Zvláště

byl velmi náchylný k hněvu a k svéhlavosti. Ale když ho ná to upozornili, hleděl se polepšiti.

Když mu bylo pět let, onemocněl velice těžce. Jednoho dne pravil matce: „Ještě nesmím umřít, napřed musím jít k sv. přijímání.“ Jakmile se uzdravil, nedal již pokoje, neboť veliká byla jeho touha po chlebě nebeském.

Představeným salesiánů v Turině byl tehdy svatý kněz don Rua. Matka zavedla Gustava k němu. Don Rua ho zkusil: „Řekni mi, Gustave, je to pravda, že po pozdvihování je na oltáři chléb?“ „Ó ne,“ odpověděl hoch, „po pozdvihování není již na oltáři chléb, nýbrž sám Pán Ježíš.“ Z toho poznal don Rua, že Gustav dosti rozumí sv. přijímání.

Dne 23. května 1909 přistoupil Gustav po první k stolu Páně. Přijal Pána Ježíše velmi vroucně a zbožně. Poté pravil otci: „Tatínku, teď, když jsem byl u sv. přijímání, mohu se již státi světce. Před tím bych to nebyl dovedl.“

Od té doby přijímal hoch Pána Ježíše každou neděli a každý svátek. Při sv. při-

jímání se podobal více andělu než dítěti. Brzo potom přijal ještě svátost sv. biřmování. Jeho duše byla od Ducha sv. sice posilněna, ale tělesně chřadl víc a více.

Po prvním sv. přijímání bylo mu snadnější odkládati chyby. Svou skromností a poslušností i svou čilou a veselou povahou byl vzorem a miláčkem spolužáků. Velice miloval chudinu, rád se modlíval za hříšníky a za duše v očistci. Velice toužil státi se knězem. Jednou se ho tázali, proč chce býti knězem. Odpověděl: „Abych zachránil mnoho duší.“

Kristus Pán si často utrhne nejpěknější květiny, aby je rychle zasadil do ráje. Tak učinil i s Gustavem.

Dne 18. ledna 1911 přišel Gustav k řediteli školy a velice mu za všechno děkoval. Při tom pravil, že brzo umře. Dva dni poté navštívil naposled Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti. Téhož dne musil ulehnouti a už nepovstal. Dostal zánět plic. Často tiskl kříž a modlíval se: „Chci jen to, co Pán Bůh chce.“ V horečce se modlíval: „Ó Panno Maria, přijď si pro mne!“

Dne 24. ledna přijal ještě sv. přijímání jako posilu na cestu do věčnosti, potom sv. pomazání a apoštolské požehnání. Jeho poslední slova byla: „Veleben buď Bůh v svých andělech a svatých!” Tato modlitba se modlívá v Itálii a jinde v kostele po svátostném požehnání. Potom líbaje kříž, odevzdal svou čistou duši Pánu Bohu. Měl sedm let a devět měsíců. Pochován byl v Turině na hřbitově salesiánů poblíž dvou svatých kněží: dona Bosca a dona Rua.

TOUHA PO MAMINCE

V Dakotě v Sev. Americe je velký, pěkný misijní dům, v kterém se indiánské děti učí znáti a milovati Pána Boha a též jiným užitečným vědomostem. Indiánští rodičové rádi dávají své děti do misijního domu. Vědí, že jsou tam dobře schovány a že tam především nemají hladu.

O to se starají dobří misionáři, kněží a řeholní sestry. Raději si sami něco oděprou, jen aby jejich malí svěřenci nehladověli.

Dospělí Indiáni mívají hlad. Je to teď chudý, utlačovaný národ. Častěji se stává, že indiánské děti z domu utekou a prosívají bez vědomí rodičů v misijním domě o přijetí. Děti jsou velmi rády u dobrých sester, které by se ani nechtěly odloučiti od svých divošků, kdyby se měly vrátiti domů, do vzdělaného evropského světa.

Často říkávají: „Naše místo je u našich divochů.“ Zvláště sestra Leontina se dětem věnuje velice obětavě. Má proto také plnou jejich důvěru. Se všemi svými bo-

lestmi, radostmi i starostmi chodí všichni k této mateřské přítelkyni, která již přes 50 let je v misiích.

Jednou večer se děti i sestry odebraly už na odpočinek. Sestra Leontina, jež byla zároveň sakristánkou, byla ještě v kapli, v níž jen matně blíkalo věčné světlo. Jsouc velmi unavena, usedla na okamžik do poslední lavice, odkud viděla na oltář, ozářený věčnou lampou. Oči se jí klížily, hlava klesala na prsa.

Najednou sebou trhla. Pocítila silný průvan. Z toho poznala, že někdo rychle proklouzl vedle ní do kaple. Kdo to asi byl v této chvíli?

Sestry byly v svých pokojích — a děti? Sestře Leontině se srdce sevřelo. Zachvěla se hroznou myšlenkou . . . Že by některý z chudých hochů chtěl okrásti nuzný kostelík? Měla důvod k této obavě. Věděla, jak splašené byly děti za pestrými hadříky. Již dříve jednou přistihla Jumpinga Bulla, jak chtěl něco ukrásti v sakristii a odnésti si to do stanu.

To bylo již před několika měsíci. Teď však by se jistě nestalo nic takového.

Vždyť děti, právě větší, byly před prvním sv. přijímáním.

Sestra Leontina se blaženě usmála. Vzpomněla si na horlivost svých prvokomunikantů. Ne, zloděj jistě nebyl mezi nimi!

Sestra namáhavě povstala a přiblížila se potichoučku k oltáři. Zaslechla šustot, pohlédla pátravě a spatřila hubenou postavičku klečící u samého svatostánku.

Sestra Leontina zatajila dech a přistoupila po špičkách blíž. Teď poznala určitě, kdo je to. Byla to Františka, malá Fanyňka, jedna z prvokomunikantek. Od té doby, co chodila na přípravu k prvnímu sv. přijímání, se úplně změnila. Dřív bývala při práci lenivá, při hrách hašteřivá. Teď byla nejpilnější a nejsnášenlivější ze všech. Kamarádky nemohly ani poznati malou „Divokou Kočku“, jak se jí doma říkávalo.

Ale indiánskému děvčeti nebylo snadné takto přemáhati zlé náklonnosti. Raději by se byla povalovala v kuchyni, než aby se celý den učila a pracovala . . ., raději by byla hodně odmlouvala, hádala se a vzdorovala, než aby povolně poslouchala.

Na počátku přípravy k prvnímu sv. přijímání častokrát si musila poznačiti nejednu chybu. Nejednou se svěřila sestře Leontině se slzami: „Sestro, to již nejde, Fanynce se nechce být pořád pilnou.” Anebo když se při hře pohádala: „Sestro, Fanynka má pravdu, ti druzí jsou zlí!..”

Ale sestra dovedla maličkou, u níž poznala šlechetné, zbožné srdečko, mile přivést k poznání. A na konec se Fanynka po každé přemohla a chybu napravila.

„To je Fanynka,” zašeptala sestra Leontina. Co jen ji sem přivedlo v tuto chvíli? Bylo jí, jako by ji byla zdržovala neviditelná ruka, aby děvče nerušila. Stanula tedy opodál. S počátku nezaslechla ani slova; zdálo se, že se Fanynka tiše modlí.

Sestra Leontina si vzpomněla, že včera byl v misii Fanynčin otec. Ale to nebylo nic zvláštního. Staří Indiáni přicházeli často z rozsáhlých Prérií, aby navštívili své děti. Jestliže oni sami nebo děti příliš tesknili, brávali je někdy zkrátka z misijního domu, nebo děti misionářům utekly. Obyčejně se ovšem vracívaly zpět vyhledové a zdivočelé.

Najednou Fanyňka povstává. — Skoro slavnostně klade jednu ruku na oltář a druhou zvedá k přísaze. Sestra Leontina hledí s podivem na počínání dítěte. Ale vté slyší Fanyňčin hlas jasně a zřetelně: „Teď to mohu, Ježíšku, teď to mohu. Bylo to těžké, velice těžké. Ale Fanyňka neuteče k nemocné mamince . . . až tě přijme . . .” Dál Františka nemohla. Prudký vzlykot udusil její hlásek. Klesla znovu na kolena před svatostánkem.

Sestra Leontina chápala. Věděla, že Indiáni trpívají velkou tesknoutou. A malá Fanyňka, ač byla u sester velice ráda, přece na počátku dvakrát utekla z misijního domu.

Teď měla maminku již kolik týdnů nemocnou a včera jí tatínek vypravoval, jak nemocná v chudičkém stanu po ní touží.

Ale domů bylo daleko . . . Dřív než za dva dni by tam Fanyňka jistě nebyla došla . . . A pak by nemohla býti v neděli u prvního sv. přijímání.

Bylo tomu tak, jak si sestra Leontina myslila. Nechala dítě pokojně se vyplakati a pomodliti. Ale když bylo jedenáct

a Františka ještě nevstávala, dotkla se jí lehce sestra Leontina. Zdálo se, že děvče se tomu nic nedivilo.

„A vy jste tu, sestro? Právě jsem si umínila, že vám zítra všechno povím.”

„Co mi povíš, Fanyňko?” „Neměla jsem od včerejška pokoje, tak mě to táhlo k mamince . . .” — zase se rozplakala. „Ale učinila jsem, jak nám říkáváte. Každý den jsem přinesla Pánu Bohu nějakou oběť, a dnes nejtěžší, že se nepodívám k mamince.”

„To ti Pán Bůh, Fanyňko, jistě odplatí,” pravila sestra Leontina. Poklekla vedle své chráněnky a modlila se vroucně za nemocnou matku.

A Pán Bůh skutečně odměnil oběť ubohého dítěte, které se tak statečně přemohlo. Matka se uzdravila a k nevýslovné radosti Františčině se později také stala dobrou křesťankou.

Když v neděli malí Indiánci přistupovali k stolu Páně, sotva které srdce bylo Kristu Pánu milejší než srdce bývalé „Divoké Kočky”, hodné Fanyňky.

ZA TATÍČKA

Markétka byla tichá, zamyšlená dívka. To asi proto, že ji často velice bolívala hlava. Učívala se však ráda a dobře.

Letos jí bylo deset let a směla jíti k prvnímu sv. přijímání. Jak se na to těšila! Jak dobře a horlivě se připravovala! Pro bolesti hlavy nemohla někdy do školy, ale přípravu k sv. přijímání nezanedbala nikdy, ani když ji hlava sebe více bolela. Očka jí jen zářivala a žádné dítě neodpovídalo na otázky lépe než Markétka.

Ale měla jednu starost. Tatíček již několik let nechodil do kostela. Služby Boží se mu zdály směšné, modlitbu pokládal za zbytečnou. To Markétku velice bolelo.

Naléháním na tatíčka a modlitbou k Ježíškovi konečně dosáhla až na to, že tatíček slíbil jíti do kostela, až Markétka půjde k prvnímu sv. přijímání. Kdo byl šťastnější než Markétka?

Druhého dne děkovala srdečně Pánu Ježíši při mši sv. Doufala, že dosáhne ještě víc od božského Přítelů dítek. Pamatovala

si dobře, co jim řekl velebný pán: „Čím lepší příprava, čím čistější vaše srdce, tím raději k vám přijde Ježíšek. A nikdy v životě si nevyprosíte od něho tolik, jako v den prvního sv. přijímání. Tehdy splní vaše největší přání, jestliže to bude k vaší spáse.”

Které bylo největší přání Markétčino? Aby byla zcela zdráva? Aby ji tak hrozně nebolívala hlavička? Ó ano, to by chtěla, ale při přípravě k sv. přijímání slyšela, že duše jest důležitější než tělo. A u jejího tatínka šlo o duši. Tatínkova dušička trpěla víc než její hlavička. Tatínkova duše se musí uzdraviti!

Nastal 14. duben, den jejího prvního sv. přijímání. V průvodě se ubírá řada prvokomunikantů do kostela, kde se tísňí na sebe rodičové a příbuzní, aby se radovali s maličkými, jejichž srdce jsou čistá jako kytičky na prsou. Mezi zbožným lidem stojí i tatíček Markétčin ve svátečních šatech. Zdá se chladný, ale uvnitř vzpomíná na své první sv. přijímání. Varhany znějí slavnostně, chrámem se nese zbožná modlitba a dětské hlasy pějí vroucně věčně

krásná slova Spasitelova: „Nechte dítek přijít ke mně!”

Andělé strážní vedou dítky po prvé k stupňům oltářním a s dětinnou vírou přistupují maličci po prvé k stolu Páně.

Markétka převroucně prosí Ježíška: „Můj drahý Ježíšku, ty můžeš všecko. Splň mi dnes velkou prosbu. Učiň, aby tatíček zas chodíval do kostela! Nemusíš to dělati zadarmo. Jsem ochotna ke každé oběti. Ať mě ještě víc bolívá hlavička, jen ať je tatínek hodný a zbožný!”

Cítil otec, že se dítě za něho modlí? Proč právě teď musil mysliti na svou zbožnou, hodnou matku, která ještě na smrtelné posteli ho napomínala, aby nikdy neopomíjel vyprositi si v neděli při mši sv. sílu a pomoc na celý další týden?

Pán Ježíš přijal oběť Markétčinu a splnil její přání. Markétka patrně slábla a churavěla. Bolesti hlavy ji trápily čím dál víc, takže musila častěji odcházeti ze školy dřív než ostatní děti. Ale tatíček chodí každou neděli a každý zasvěcený svátek na mši sv. a Markétka se modlí, aby také hodně a brzo přijal sv. svátosti.

Jednej jako Markétka, máš-li nějakou velkou prosbu k Ježíškovi. Markétka byla schopna oběti, a proto její modlitba tak mocně působila a zachránila tatíčkovu duši pro nebe.

MALÝ HRDINA

Zdeněk byl velmi bázlivý. Šel-li po ulici a zaštěkl na něho pes, dal se do křiku a utíkal se schovat za první vrata. Ani za nic by za večerního soumraku nebyl zůstal v pokoji sám. Aby sám spal, na to nebylo ani pomyslení.

Maminka to jednou zkusila a nechala ho spáti samotného. Zdeněk však křičel tak žalostně, že nezbylo než otevřít dveře do pokoje, v kterém spali rodiče.

Tatínek se proto leckdy zlobil a říkával: „Hochu, z takového strašpytle, jak jsi ty, nikdy nic pořádného nebude.“ I maminku to mrzelo, že její Zdeněk nemá odvalu jako jiní hoši. Všechno již zkusila, aby ho vyléčila z bázlivosti, ale marně.

Často říkala Zdeňkovi: „Ale chlapče, vždyť anděl strážný je přece u tebe pořád, nemusíš se tedy bát ani ve dne ani v noci.“

Ale ani jistota, že anděl strážný je stále u něho, nedovedla mu odejmouti bázeň.

Zdeňkovi bylo již skoro deset let a o Bílé neděli měl jít k prvnímu sv. přijímání. Byl

dítětem zbožným a při přípravě k sv. přijímání dával velice pozor. Pan farář kladl komunikantům na srdce, aby denně navštěvovali Pána Ježíše ve farním kostele.

„Proste ho o pomoc, abyste hodně připravili svá srdce na jeho příchod. Pán Ježíš jest rád, když ho lidé navštěvují ve Svátosti lásky, zvláště když si k němu častěji zajdou děti, které se připravují na první sv. přijímání.”

Zdeněk si to dobře pamatoval a v poledne, když šel ze školy, obyčejně se zastavil v kostele. Někdy tam zašel též jinou chvíli, ale vždy jen za bílého dne.

Jednou však nemohl mezi dnem vykonati svou návštěvu u Pána Ježíše. Neočekávaně přijel strýček, a protože u nich mohl zůstat jen nakrátko, nesměl se Zdeněk vzdáliti. Bylo šest hodin, a hošík nebyl ještě v kostele. Již se stmívalo, neboť to bylo v únoru, kdy jsou dni hodně krátké. Zdeněk stál u okna a pohlížel starostlivě ven.

„Co si počnu?” pravil polohlasitě sám k sobě. „Nechtěl bych opominouti svou návštěvu u Ježíška . . . ale bojím se . . . Co

mám dělat?” V tom mu položil kdosi ruku na rameno. Maminka vstoupila nepozorovaně a zaslechla jeho poslední slova.

„Co máš dělati, Zdeněčku?” pravila laskavě. „Řeknu ti to. Přemoz teď svou báživost z lásky k Ježíškovi, jenž na tebe čeká. Jdi do kostela, a bude-li se o tebe pokoušeti strach, řekni si: ‚Čeho bych se bál? Můj anděl strážný je se mnou. Přemohu se z lásky k Ježíškovi.’”

Zdeněk hned neodpověděl. Maminka po něm poznala, že bojuje sám s sebou. Pohlédla naň povzbudivě. Konečně hoch promluvil, a to tak pevně, že se matka až podivila: „Půjdu, maminko!” a již odběhl.

Kostel byl ještě otevřen. Bylo v něm tajemné pološero. Plamének věčného světla pozdravil hochu, jenž ostýchavě vstupoval. Zdeněkovi se zdálo, že naň volá: „Vítám tě, vítám tě!”

Zdeněk si klekl do první lavice před oltář a zbožně se modlil. Bylo mu tak divně u srdce, jako by ho byl dnes Pán Bůh sem zavedl ze zvláštního důvodu.

Vtom zaslechl šepot. Zachvěl se strachy. Kdo to jen mohl býti? Starý kostelník to

jistě nebyl. Znal ho dobře. Přicházel až o sedmé zavřítí kostel, maminka to říkala. Na věži však bilo teprve půl sedmé.

„Anděl strážný je se mnou, neodejdu,” řekl si hoch. Měl ovšem sto chutí utéci, ale statečně se přemohl. Chvěl se, zatínal zuby, ale vytrval.

Hlasy se blížily. Slyšel je již zcela blízko. Ale neobrátil se. Upřeně pohlížel na oltář. A ku podivu! přestal se báti. Bylo mu, jako by byl anděl nad ním rozpial křídla a zašeptal mu: „Poručil andělům svým, aby tě ostríhali na všech cestách tvých.” I kdyby se mu teď stalo něco zlého, ano, kdyby ho chtěl někdo i zabít, nebylo by to krásné zemřít zde? Zdeněk nepoznává sebe samého. Kam se poděl jeho strach? Cítil jen velkou únavu, ale nebál se.

Odbila sedmá hodina. Zdeněk vstal a pohlédnuv naposled na svatostánek odešel. Cítil se všecek přeměněn.

Pomalou kráčel po ulici slabě osvětlené. Ještě včera večer by tady nebyl šel za nic na světě. Dnes šel domů sám.

Maminka ho čekala již ve dveřích. Vy-

hlížela ho s úsměvem, ale ulekla se, jak byl bledý. „To nic není, maminko,“ ujišťoval ji Zdeněk, „nebojím se už ani trochu.“

„To je pěkné, Zdeňku! Jak se tatínek zaraduje, že již nemá strašpytlíčka, ale odvážného chlapce.“

Na druhý den seděli rodiče se Zdeňkem u stola, když přišel pan farář. Omlouval se: „Promiňte, prosím, že přicházím v tuto chvíli, ale velmi mě to nutká, abych vám něco řekl.“

Jakmile pan farář vešel, pozdravil Zdeněk a odešel. Pan farář vypravoval užaslým rodičům, že jejich synek včera večer svou pobožností a soustředěností při modlitbě v kostele obrátil zatvrzelého hříšníka a zločince a přivedl ho zpět k Pánu Bohu.

Dva zpustlí mužští z vesnice pojali plán vyloupiti svatostánek. Již byli v kostele a schovali se, až starý kostelník odejde z chrámu. Stalo se však něco zcela jiného. Nevinné dítě bylo nástrojem milosti u jednoho z těch nešťastníků. Místo aby se dopustil svatokrádeže a potupil dům Páně, klesl zločinec, vida hochu dobře mu zná-

mého, na kolena před oltářem. Kdyby byl také hodným chlapcem, ale slabochem. Později, když mu umřela dobrá maminka, padl do rukou svůdců.

Ještě téhož večera zazvonil u fary a šťastný kněz přivedl ztracenou ovečku na otcovské Srdce Boží.

„Vypravuji vám to na výslovné přání kajícíkovy,” skončil kněz dojat své vypravování.

„Zdeněk mi o tom neřekl nic,” pravila matka, „ani o strachu, který asi jistě měl.” Otec se blaženě podíval na matku. „Je to pěkné od Zdeňka, že se tak statečně přemohl, ještě pěknější však jest, že o tom nemluvil.”

„O výsledku svého sebezapření neví nic,” pravil s úsměvem pan farář. „Nemohl tedy o tom ani mluvit.” Zavolali Zdeňka. Velice ho překvapilo, když ho otec přivinul k sobě a pravil: „Vypravuj nám, co se ti včera večer stalo v kostele.” Prostě a skromně vypravoval hoch a neztajil ani úzkost, kterou přestál. „Ale když jsem se strachem třásl, opakoval jsem si: Anděl strážný je se mnou.” Červenaje se

dodal: „Však kdyby mi byl někdo ublížil nebo mě snad i zabil, byl bych umřel u Pána Ježíše. Potom však zmizel všecek můj strach a myslím, že se již nevrátí.”

Maminka se rozplakala. Pan farář se srdečnou zálibou pohlížel na zbožné dítě. Tatínek však řekl: „Teď jsem hrd na svého Zdeňka. Stal se nejen odvážným chlapcem, ale i hrdinou.”

JEŽÍŠEK MĚ VOLAL

V Bagé v Brasílii ve velkém pěkném vychovávacím ústavě se připravují dívky horlivě k prvnímu sv. přijímání. Řeholní sestry měly radost z pilnosti a zbožnosti malých žaček. Nejvíce ze všech vyznamenávala se Mařenka de Lourdes, milé, sotva osmileté dítě. Se zvláštní touhou čekala na příchod Krista Pána do svého čistého srdce. Očka jí zářila, když jen mluvila o štěstí toho krásného dne.

Mařenka byla dceruška vysokého městského úředníka a chodila do školy k sestrám. Večer se vracívala k rodičům a nemohla se ani dost navypravovati, co krásného slyšela v přípravě k sv. přijímání. Čím více se blížil den prvního sv. přijímání, tím bylo dítě milejší a zbožnější, takže matka jednou pravila k otci: „Naše maličká mi připadá opravdu skoro jako anděl, kterého Pán Bůh poslal na svět.”

Najednou však musili rodiče dívčiny odjetí do města Porto Alegre, jež je dosti daleko od Bagé. Chybělo ještě čtrnáct

dní do slavnosti prvního sv. přijímání. — K své radosti směla Marie po tu dobu, co rodiče nebyli doma, bydlet u sester. Otec i matka byli přesvědčeni, že do slavnosti se jistě vrátí.

Mařenka se teď mohla připravovati ještě lépe než doma u rodičů, kde byla přec jen jaksi vyrušována.

Ale několik dní před slavností dostala dívenka od tatínka dopis, v němž jí psal, že rodičům není možno vrátiti se do slavnosti, aby tedy Mařenka sv. přijímání ještě odložila. Představená M. Albina, jež si dala velmi záležiti na přípravě dětí, zavolala si Mařenku a oznámila jí co nejšeterněji přání otcovo. Dobře věděla, že to způsobí velkou bolest nevinnému srděčku, které tak toužilo po božském Spasiteli. Nenadála se však, že Mařenčina bolest bude tak veliká.

Dítě poslouchalo němě a ztrnule. Pak se Mařenka rozplakala; nic ji nemohlo potěšiti. Když přišla později k spolužačkám, pravila jim vzlykajíc hlasitě: „K vám ke všem přijde Ježíšek, jen ke mně ne!“ a bolest vypukla znovu. Představená se již

obávala, že dítě onemocní. Poslala tedy rodičům do Porta Alegra telegram: „Marie ustavičně pláče. Prosím o dovolení, aby směla k sv. přijímání..” Mařenka opět počala doufati a útočila v modlitbě na nebe. Bylo ji viděti hned před svato-
stánkem, hned před obrazem Matky Boží klečeti nepohnutě s ručkama sepiatýma. Musili ji z kaple odvolati, sic by tam byla zůstala celý den a zapomněla na jídlo.

A jaká radost! Na druhý den přišla toužebně očekávaná zpráva, že rodiče Mařenčini se ihned dali na cestu. „Sláva, telegram!” volalo dítě jindy klidné a celý dům se radoval s ním.

Avšak Kristus Pán zkoušívá ty, které miluje. Chtěl i Mařence poslati ještě více utrpení, než přišel do jejího, tak dobře připraveného srdce.

Přijel vlak, kterým se měli rodiče vrátit, ale bez nich! Sestry se těšily myšlenkou, že snad přijedou zvláštním vlakem, vždyť otec Mařenčin byl vznešený pán, jemuž by se v té věci bylo stalo po vůli. Ale ani v noci, ani ráno rodiče nepřijeli.

Mařenka netušila nic. Sestry jí nic ne-

řekly, aby ji nerušily v duchovních cvičeních. Nemyslila na nic jiného než na štěstí blížícího se velkého dne. Blaženě usnula, blaženě se probudila a oblekla se do šatů k prvnímu sv. přijímání. Nebylo možno odkládati. Představená vzala si opět Mařenku a po druhé musila ničit naděje čistého, nevinného dětského srdce.

Nelze vypsati bolest dítěte, které se domnívalo, že je již tak blízko svého štěstí. Její šťastné družky plakaly s ní.

Aby Mařenku trochu potěšila, pravila jí představená: „Jdi s dětmi do kaple a dělej všecko jako ony. Jen až půjdou k sv. přijímání, musíš pro dnešek přijímati toliko duchovně. Jakmile se rodiče vrátí, můžeš chodívat k sv. přijímání denně.“ Dítě vděčně pohlédlo na řeholnici.

Mařenka dostala věneček, závoj i svíci a tak šla s ostatními do vyzdobené kaple.

Nastal svatý okamžik sv. přijímání. — První komunikantky již klečí u mřížky. Pojednou Mařenka povstává a kráčí zbožně k stolu Páně. Její touha byla tak velká, že nemohla odolati. Nikomu nenapadlo, aby ji zadržel. Přijala nejsvětější Tělo své-

ho Pána Ježíše, jehož tolik milovala a na něhož se tak těšila.

Po slavnosti se tázala představená dítěte, jež vypadalo v svém štěstí jako nadzemská bytost: „Pročpak jsi přece šla k sv. přijímání?” Mařenka odpověděla prostě: „Ježíšek mě volal. Cosi mi ťukalo zde uvnitř, i tázala jsem se: „Mám jít?” a to odpovědělo: „Pojď, Mařenko, pojď!”

„Ale co teď řekne maminka?” — „Ó, když jí řeknu, že mě Ježíšek volal, jistě se nebude hněvati,” tvrdilo dítě.

Příštího dne večer přijeli rodiče zvláštním vlakem. Dobře měla Marie. Ani tááínek, ani maminka se nehněvali, když spatřili své dítě a vše od něho uslyšeli. „Dobře to tak bylo, můj andílku,” pravila maminka a políbila svého miláčka na čisté čílko. „Ježíšek volal, tos musila poslechnouti!” A představená jí šeptala dojata: „To byla jistě odměna za její lásku a touhu po sv. přijímání.”

Druhého dne přijala Mařenka v přítomnosti svých rodičů po druhé nejsvětější Tělo Páně.

JEŽÍŠKŮV TROJLÍSTEK.

Dr. Vrátil a jeho choť měli tři roztomilé dcerušky: dvojčátka Mařenku a Martičku a o tři léta mladší Magdičku, které říkali pro pěkné zlaté vlásky Zlatuška. Otec i matka říkali svým maličkým „náš trojlístek.“ I ve škole se jim říkalo „Vrátilův trojlístek“ Všechny již chodily do školy. Dvojčátkům bylo deset let, Zlatušce sedm. Ale maličká se ještě nemusila mnoho učit. U Vrátilů bylo štěstí domovem. Zdálo se, jako by ta rodina ani nebyla věděla, co je utrpení.

Lékař měl krásnou a rozsáhlou činnost a věnoval se zcela svému šlechtnému povolání. Děti byly zdravé, hodné a dobře se učily. Ano, Zlatuška, když měla maminka svátek, odříkala jí dlouhou báseň o 20 řádcích!

Nelze si představiti nic půvabnějšího, než když děti odpoledne, jakmile se naučily do školy, shlukly se kolem maminky a poslouchaly, co jim vypravuje.

Vždyť maminka uměla tak pěkně a

poutavě vypravovati! Ani jediná otázka maličkých nezůstala bez odpovědi. A nač na všechno se děti tázaly! Maminka však, jak tvrdila s důrazem Zlatuška, věděla naprosto všecko.

Mařenka a Martička měly jíti letos na Bílou neděli k prvnímu sv. přijímání. Již pod vánočním stromkem našly bílé věnečky, které je měly zdobiti o té slavnosti. Zlatuška tvrdila, že je na nich vidět, že květinky na věnečky urostly v ráji a že věnečky uvili sami andělci.

S plachou úctou pozorovalo dítě věnečky svých šťastných sestřiček, a když jednou myslila, že ji nikdo nevidí, nemohla odolati, vzala jeden a položila si jej na světlé vlásky. Sepjala ručky, poklekla pod vánoční stromek k jesličkám a modlila se.

„Ale Zlatuško, Zlatuško, copak to děláš?“ zaslechla najednou mamčin hlas. Nepřišla však ani trochu do rozpaků. „Ach, maminko, chtěla bych míti také věneček jako Mařenka a Martička!“ — „Dostaneš jej, dostaneš, moje Zlatuško, budeš v ten den sestřičkám za družičku.“

Zlatuška však hleděla zklamaně. „Ne tak, maminko, ne tak,” pravila dětsky, „chtěla bych přijmouti Ježíška jako Mařenka a Martička.”

„To nejde,” odvětila matka s úsměvem. „Na to je Zlatuška ještě maličká. Musí trochu počkat!”

„Maličká, maličká,” opakovala Zlatuška pomalu a upokojila se. Ano, maminka měla pravdu! Mařenka a Martička byly mnohem, mnohem starší než Zlatuška, o celá tři léta! A byly obě tak moudré! Tak krásně vždy vypravovaly, když přišly z přípravy k sv. přijímání! Zlatuška se na to těšila celý den. Bylo to od sestřiček velmi hezké, že Zlatušce vždy vypravovaly vše podrobně.

Dívěnka také poslouchávala, když Mařenka a Martička odříkávaly mamince katechismus. Sedávala pokojně s panenkou nebo s obrázkovou knihou a vždy velmi pozorně poslouchávala. A čím víc se Zlatuška dovídala, tím víc toužila, aby mohla jíti s Mařenkou a s Martičkou k sv. přijímání. Ale neříkala již nic. Maminka měla Zlatušku velice ráda, a když

jednou řekla, že Zlatuška je ještě příliš maličká, tak je to jistě pravda.

Ale ač se dítě všemožně přičiňovalo, nemohlo zcela utlumiti své přání. Jistě to není nesprávné, myslila si Zlatuška, když své přání povím Ježíškovi. A říkala mu to často modlíc se: „Ráda bych tě, Ježíšku, přijala se sestřičkami, ráda, ach, tak ráda! Ale počkám také ráda.“

Přiblížily se velkonoce. Jen ještě týden do Bílé neděle. Zlatuška hleděla na sestřičky skoro jako na vyšší bytosti. Dívala se jim do očí, takže maminka bývala celá dojata láskou a oddaností Zlatuščinou. Viděla, že maličká je na svá léta velice vyspělá a že chápe štěstí, jehož se mělo dostati jejím sestřičkám. Netušila však, jak velice vzrostla touha v tom dětském srdci.

O velkonocích si děti s jásotem hrály v zahradě. Jen Zlatuška byla nápadně zamlklá. „Není ti dobře, Zlatuško?“ tázala se maminka starostlivě.

„Není mi úplně dobře, mamičko. Zde mě bolí,“ odpověděla Zlatuška a ukazovala místečko pod lopatkou.

Paní Vrátilová vzala dítě za ruku. — Tepna bila horečně. Přichvátal otec a Zlatuška musila ihned do postýlky. Jako lékař poznal, že se vyvíjí vážná nemoc. A Zlatuška, jeho miláček, nebyla dost silná, aby ji překonala.

Obavy otcovy nebyly bezdůvodné. Večer měla Zlatuška prudkou horečku. Vyvinul se z toho zápal plic. Jako blesk stihlo utrpení rodinu, dosud tak šťastnou. Horečka sice, zvláště ráno, poněkud klesávala, bolesti ustávaly, ale útlé dítě bylo velice slaboučké. Poskytli Zlatušce vše, co jen bylo možné. Otec sedával často v noci u postýlky Zlatuščiny, drže rozpálenou ruku dítěte. Byl pátek před Bílou nedělí. Dítě mělo jasnější chvílku. Rodiče začínali už doufat. Zlatuška prosila tiše: „Ach, tatínku, maminko, mám velkou, velkou prosbu.“ „A co bys chtěla, děťátko?“ tázal se lékař. Maminka tiše plakala. Právě upravovala Mařence a Martičce šaty k prvnímu sv. přijímání. Jak jí bylo při tom těžko!

„Nechejte mě,“ šeptalo dítě, „nechte mě s Mařenkou a s Martičkou jíti k sv.

přijímání. Tak ráda bych je přijala, než ...” Zlatuška nedopověděla, vidouc maminku plakati. Tatínek pravil dojat: „Tiše, miláčku, nerozčiluj se! Tvé přání se splní. Tatínek ti to vypraví.”

Maličká se blaženě usmála a zdálo se, že radost měla kouzelný účinek; horečka patrně polevovala.

Zbožné dítě mluvilo teď jen málo. Ale když odpoledne přišel pan farář a řekl: „Magdičko, v neděli ti přinesu Ježíška,” skanuly dvě slzné perličky ze zářivých oček Zlatuščiných.

„Jak jste hodný, pane faráři! Velice vám děkuji! Ježíšek splní přece mé přání a —” zašeptala — „Ježíšek bude mít také trojlístek jako tatínek a maminka.”

Na Bílou neděli, když se ukončila slavnost prvního sv. přijímání ve farním chrámu Páně, ubíral se slavný průvod k Vrátilovým.

Zlatuška ležela v postýlce jako andílek, s bílým věnečkem na zlatých vláscích. U postýlky klečeli tatínek, maminka a obě sestřičky, které před chvilkou také přijaly svého Pána a Boha.

Zástup komunikantů s liliemi nebo se svícemi v rukou doprovázel nejsvětější Svátost a mile zpívaly děti zvonivými hlásky: „Nechte dítek přijít ke mně.”

Při této písni nevinných dětských rtů a při modlitbě rodičů, těžce zkoušených a přece šťastných, sestoupil božský Spasitel do Zlatuščina čistého srdečka

Zdalo se, že se nebe sneslo na zem. A tak to zůstalo celý den. Zbožné dítě bylo přešťastné; jako by nemoc a slabota byly ztratily svou moc. Sestřičky Zlatuščiny od ní téměř ani neodcházely. Hrdě a se svatou radostí opakovala dívenka rodičům několikrát, ukazujíc na Mařenku, na Martičku a na sebe: „Ježíškův trojlístek!”

Radostné rozechvění děvčátku neuškodilo. Zlatuška se ponenáhlu poněkud zotavila, ale úplně zdravá již nebyla. Když jí bylo deset let, a když již velmi často přijala se sestřičkami Pána Ježíše, poslal božský Spasitel anděla smrti, který roztrhl Ježíškův trojlístek a vzal Zlatušku s sebou do nebe.

NEZAMLČUJ NIKDY TĚŽKÝ HŘÍCH!

Bylo to ve středu velikonočního týdne, kdy děti, připravující se na první sv. přijímání, vykonaly svou generální sv. zpověď. Právě jich asi padesát nebo šedesát vycházelo z kostela. Šťastně a spokojeně pospíchaly k rodičům.

Již za tři dni měl nastat jejich velký den. Pan farář jim tak výmluyně vylíčil štěstí prvního sv. přijímání, že se sotva mohly dočkat Bílé neděle.

Bořík, synáček bohatého kupce Horáka, loudal se z kostela poslední. Bystrý pozorovatel by byl postřehl, že je neobyčejně bledý a že jeho živé oči nepokojně těkají. Nikdo z hochů však nemyslí na Boříka, ač nebyl u nich neoblíben. Dnes se zabýval každý příliš sebou samým a na druhé nemyslí.

Tak se dostal Bořík domů nepozorován. Plaše, jako by se byl chtěl vyhnouti každému setkání, přeběhl schody k svému pokojíku. Bylo mu sice teprve deset let, ale

měl pěkně vypravený pokojík, kde se učival a trávil většinu dne. Jeho rodný dům byl jeden z největších a nejkrásnějších v městě a měl mnoho světnic. Proč by tedy zhýčkanému jedináčkovi nedopřáli všeho pohodlí?

Na stěně byla skvostná police, která byla naplněna knihami, neboť Bořík velmi rád četl, a pan Horák nevynechal ani jediné příležitosti, aby svého miláčka nebyl překvapil novou knihou. Jednal však při tom vždy s náležitou rozvahou. Nikdy nedostal Bořík knihy, kterou by tatínek nebyl dřív sám přečetl, anebo kterou neznal od jiných spolehlivých osob.

Vedle knihovny byl v pokojíku psací stůl a roztomilá otáčecí židle, dále tam byla pohovka, několik židliček a stolička, zkrátka všechno, co pokojíku Boříkovu mohlo dodati vlídného vzhledu.

S pokojíkem sousedila hochova ložnice, zařízená rovněž tak pěkně a pohodlně. Pozornost vstupujícího ihned upoutal obraz, jenž představoval anděla strážného, kterak s děťátkem v náručí vzlétá k nebesům. Tatínek jej daroval Boříkovi, když

jim před třemi lety zemřela jediná dceruška Lubočka, nevinné pětileté děvčátko. Dívenka byla hodná a milá jako andílek, a nevýslovná byla bolest rodičů, když Lubočka umřela.

Tento obraz měla velice ráda. Našla si jej kdysi v maminčiných modlitbách na úmrtním obrázku. Tatínek, jenž plnil každé přání svých dětí, koupil jí týž obraz k čtvrtým narozeninám, ale velký a skvostně zarámovaný. Maličká jásala radostí. Když pak Lubočka sama odlétla do nebe, stal se obraz majetkem Boříkovým.

„Hleď, Boříku,“ pravil tatínek, dávaje synkovi památný obraz, „tvá sestřička odlétla do nebe jako to děťátko. Buď hodný, aby ses tam také kdysi dostal!“ Obraz pověsili v Boříkově pokoji na čestné místo. Bořík míval sestřičku velmi rád a pozoroval-li obraz, zdávalo se mu, že spící děťátko otvírá ústa a opakuje slova otce: „Buď hodný, Boříčku, abys přišel do nebe!“

Když hoch nyní vstoupil do pokoje, hleděl zmateně kolem sebe. Neměl by

napřed jíti k mamince, jež stále churavěla? Věděla, že dnes skládal generální sv. zpověď. Když odcházel do kostela, tiše mu udělala na čelo křížek a řekla mírně: „Požehnej ti Pán Bůh, dítě, aby ses dobře vyzpovídal. Boříčku, na prvním sv. přijímání velice záleží!”

Jistě teď čekala, že k ní přijde, a cosi ho také nutkalo, aby k ní šel. Cítil však, že nemůže mamince na oči, vždyť ho pokládala za tak dobrého a hodného hochu.

„Boříku, Boříku,” ozývalo se mu v nitru, „cos to jen udělal? Co z tebe bude?”

Unaven sklesl hoch na židli. Ale neměl tam pokoje. Odešel do ložnice, kde jeho zrak hned padl na obraz.

Teď neslyšel jen hlas, zdálo se mu, že dítě v náručí andělově otevřelo očka a pohlíží naň se smutnou výčitkou. Bořík padl na kolena u své postýlky. Hlava mu hořela jako v horečce a nohy se mu chvěly . . . Co jen si asi o něm myslí v nebi malá Lubočka, když naň nyní hledí, na svého nešťastného bratra Boříka, jenž se dopustil smrtelného hříchu? Ubohý hoch byl skutečně tak nešťasten, že v generál-

ní sv. zpovědi zamlčel těžký hřích, který měl na duši již několik týdnů.

Bylo to o vánocích. Boříkovi se dostalo bohaté nadílky, že takovou ani nečekal. Postrádal však k své žalosti nádherného obrázkového díla, knihy, kterou jistě čekal. Druhové mu radili, aby si o ni poprosil, a Bořík se již chlubil, že jistě ji dostane.

Ach, škoda, zvolal mimovolně a zachmuřil se, vida že ta kniha mezi dárky není.

Na pana Horáka to působilo trapně, ale byl rád, že aspoň chorá maminka chování Boříkovo nepozorovala. Vzal hochu za ruku a řekl mu laskavě: „Milý hochu, tu knihu musil Ježíšek škrtnouti ze seznamu tvých přání. Nehodí se pro tebe a působila by špatně na tvou obrazivost.”

Bořík se zdál spokojen, ale jen zevně. Chtěl tu knihu mít stůj co stůj. Teď jej dráždila ještě víc než dřív. Ale kde vzít peníze? Kniha byla za sto korun. Boříkovu pokladničku opatrovala maminka. Kdyby ji byl Bořík prosil o sto korun, jistě by se byla tázala, nač je chce. To nešlo.

Chlapec uvažoval, a čím víc na knihu myslel, tím víc po ní toužil. Musil ji mít, musil, i kdyby byl měl peníze na ni ukrásti. Lekl se sebe samého, když to slovo vyslovil, ale byl příliš slab na to, aby zapudil pokušitele. Příležitost se mu brzo naskytla. — Tatínek měl pronajaty některé pozemky a nájemci přicházeli platiti o Novém roce. To Bořík věděl.

Jednoho dne viděl na otcově stole mnoho papírových peněz, narovnaných po desíti. Kvitance již byla napsána a pan Horák odešel, aby si z ložnice v poschodí přinesl klíč od pokladny. Bořík, jenž se po celý den potuloval kolem otcova pokoje, použil toho okamžiku, rychle tam vklouzl a v okamžiku odcizil sto korun. Pan Horák se zdržel nahoře déle, než zamýšlel. Jeho choť, jež trpěla srdeční vadou, měla právě záchvat. Konečně se vrátil stísněn do pokoje. Otevřel pokladnu, aby do ní vložil peníze. Napřed však je ještě jednou přepočítal.

Ale to bylo divné! Sto korun chybělo! Místo tisíce tam bylo jen devět set korun. Mrzutě se obchodník rozhlížel po pokoji.

Neviděl nic. Zazvonil a sluha vešel. „Nebyl nikdo v mém pokoji?“ tázal se.

„Ne, pane, s této strany nikdo nevcházel. Všichni domácí jsou v obchodě.“

„Jsou tam všichni? Všichni?“ — Sluha přisvědčil.

Pan Horák zavrtěl hlavou. Znal své lidi, byli spolehliví. Jako blesk projela mu hlavou myšlenka: „Že by Bořík?“

Ale ne, ta myšlenka byla příliš hrozná. Ještě nikdy mu nedal hoch příčinu k nedůvěře. Proč také by ho byl Bořík okrádal, když měl vše, co srdce ráčilo?

Odmítl tedy myšlenku, že by zlodějem byl jeho syn. Když se večer sešla rodina u stolu, vyprávěl své choti lhostejně tuto příhodu. Bořík se odvrátil a zabýval se otvíráním láhve. Byl živější a veselejší než jindy, takže si otec až vyčítal, že mu vůbec mohlo napadnouti podezřívati synka třeba jen v myšlenkách. Namlouval si, že se asi při vší opatrnosti přepočítal, a konečně byl o tom pevně přesvědčen. Zapomnělo se na to.

Bořík však nezapomněl. Jeho klid byl ten tam. Choval se lhučněji a rozpustileji

než kdy. Chtěl tím ohlušiti svědomí, které se v něm ještě ozývalo.

To se mu podařilo, zvláště když měl již drahocennou knihu v nádherné vazbě v rukou. Byly to dva svazky v červené kožené vazbě se zlatou ořízkou. Knihkupec ji neměl na skladě, ale neváhal mu knihu objednat, poněvadž znal Boříka jako synka z bohaté rodiny. Bořík chodil ke knihkupci denně, až konečně za týden ji dostal.

Radost z knihy a podiv druhů utlumily zcela výčitky svědomí malého zločince. Nebyl-li Bořek doma, bývala kniha pečlivě schována v polici za ostatními knihami. Služce, jež uklízela v pokoji „mladého pána,” Bořík pravil: „Mařenko, knih se mi nedotýkejte!” A děvče poslechlo. Býval k služebným vždy vlídný, proč by mu tedy nebyla v tak nepatrné věci po vůli? Paní Horáková byla příliš nemocná, aby mohla přehlížeti Boříkovy věci. Skoro celý den ztrávila v lenošce. Otec, velmi zaměstnaný, býval často na cestách a zřídka přicházel do synkových pokojů. Příliš mu důvěřoval.

Jako noční zloděj přinesl Bořík domů svůj poklad a jako noční zloděj jej vynášel k přátelům. Záviděli mu, a to ho těšilo. Zdali by mu také byli záviděli, kdyby byli věděli, za jakou cenu získal to, čeho mu záviděli?

Přišel den, jehož se nešťastný chlapec velice obával, den generální sv. zpovědi. Při poslední sv. zpovědi dětí před 6 týdny se sv. zpovědi nepozorovaně vyhnul, tentokrát to však nebylo možno.

V pondělí mluvil pan farář naléhavě a laskavě o sv. zpovědi. Na příkladě dobrého Pastýře líčil dětem v jasném světle shovívavou lásku Spasitelovu.

V Boříkovi opět procitlo svědomí. Jeho anděl strážný bojoval se zlým duchem, zvláště když býval Bořík na přípravě k sv. přijímání.

Ale ach, zlý duch zvítězil. Bořík podlehl pýše a nepravému studu. Svou krádež zamlčel. A nyní, když jeho spolužáci se radovali, běhal nešťastník jako štván s místa na místo. Vzchopil se, že půjde k matce. Jak se ulekla, když ho spatřila! Byl celý bledý a změněný. Chytla se za

srdce, neboť každé rozčilení a leknutí jí škodilo a působilo jí velké bolesti.

„Neměj starosti, maminko,“ konejšil ji Bořík, „jsem jenom unaven.“

„Chudáčku, to tě tak sv. zpověď dojala,“ pravila soucitně maminka.

Na štěstí vstoupil do pokoje pan Horák s dopisem v ruce. „Musím bohužel odcestovati ještě dnes večer,“ pravil. „Věc spěchá, ale zítra tu již mohu býti zpět.“

„Ale Boříkův slavnostní den nesmíš nikterak promeškati!“

„Jistě ne, maminko, buď klidná, přijdu včas!“

Bořík vyprovodil tatínka a vrátil se k mamince, aby ji ještě upokojil. Pak se odebral do svého pokoje. Večeři mu přinesli nahoru, ale nedotkl se jí.

„Jen si to, Mařenko, zas odneste,“ prosil vlídně, „ale mamince neříkejte nic. Měla by starost.“

Věrné děvče učinilo několik námitek, ale pak vyplnilo přání „pana Boříka“ a odneslo jídlo nedotčené. Bořík se vrhl na lůžko mučen svými myšlenkami. Konečně ho přemohla únava a usnul.

Náhle o půlnoci zaslechla paní Horáková pronikavý výkřik. Naslouchala . . . opět takový výkřik, pronikající až kosti. Chvějíc se přehodila přes sebe lehký ranní šat a dovedla se přes chodbu do Boříkova pokoje.

Hoch seděl na lůžku se strhaným pohledem, s úzkostlivou tváří. Bolestně stenal: „Ach, maminko, milá maminko, pomoz!”

„Co se stalo, miláčku? Bojím se skoro, žeš nemocen!” a sklonila se něžně nad hochem.

„Maminko, maminko, což nevidíš? Lubočka,” při tom ukázal na obraz anděla strážce, „na mne kývá. Ale ne laskavě! V očích jí plápolá oheň a ve vlasech také..”

„Miláčku, máš horečku. To je tvá živá obrazivost a . . .” — „Ne, maminko, ne!” vpadl jí hoch rozčileně do řeči . . . „Vidíš, jak mi ukazuje peklo, do něhož se musím propadnouti . . . Hu!”

„Ubohý, ubohý hochu,” vzdychala matka a hladila rozčileného chlapce po vlasech. Bořík však ji odstrčil prudce od sebe slovy: „Ach maminko, pomoz, zachraň mě od pekla . . . nevidíš?”

A zase pronikavý výkřik. Hoch klesl do podušek vysílen. Lékař, povoláný ještě v noci, prohlásil: „Otřes mozku! Chlapec asi prodělal prudké pohnutí mysli.“ Dva dni ležel hoch v divokých horečných snech, v nichž mluvil stále nesouvisle o knize v červené vazbě, o zpovědi, o krádeži, o pekle.

Kdo popíše zděšení pana Horáka, když v pátek večer při návratu našel svého jedináčka v takovém stavu a choť churavější a slabší než jindy! A pozítřku mělo býti první sv. přijímání.

„Ani pomyšlení!“ prohlásil lékař. „Napřed musí klesnouti horečka a pak teprve uvidíme, jak se věci vyvinou.“

V noci z pátku na sobotu horečka klesla a hoch upadl do hlubokého, nepokojného spánku. Když se k ránu probudil, neměl již jeho pohled šíleného nejistého výrazu. Ale cítil se velmi unaven.

„Tatínku, maminko!“ zavolal tiše.

„Co chceš, můj hochu?“ otázal se radostně otec, jenž od svého návratu lůžko synkovo skoro ani neopustil.

„Tatínku, maminko, ach, odpusťte mi!

Ale kde je maminka?” Matka úzkostlivě čekala na hlas synáčkův a hned stála u jeho lože. Bořík vděčně na ni pohlédl a uchopil se matčiny i otcovy ruky.

„Ach, dobří, drazí rodiče, co jsem učinil! Odpusťte mi, odpusťte! Zpovídal jsem se nehodně. Ukradl jsem tatínkovi tu storkorunu, koupil jsem si knihu, styděl jsem se a zamlčel jsem . . .”

Hořké slzy hochovy skrápěly ruce zarmoucených, a přece šťastných rodičů. Pan Horák hned všechno pochopil. Ujasnila se mu teď slova, která Bořík pronášel v horečce: „kniha” „zloděj” „zpověď” „peklo”

Bořík tiše plakal, a otec zatím stručně a šetrně vypravoval mamince, jak se všechno stalo.

Bořík ustavičně vzlykal: „Jen mi odpusťte, odpusťte! Lubočka, má zlatá sestřička, mě zachránila. Ukazovala mi peklo Ó tatínku, maminko, co by ze mne bylo, kdyby se byl Pán Bůh nade mnou nesmiloval, kdybych jej byl nehodně přijal?”

„Pán Bůh nás měl rád, že tě od toho,

synáčku, zachránil,” odvětila matka dojata. „Malá Lubočka, naše přímluvkyně v nebi, to asi vyprosila.”

„Zcela jistě, maminko, tatínku,” odvětil Bořík a vypravoval rodičům upřímně ještě jednou všechno, co vystál od své nehodné zpovědi, jak to měl ještě živě v paměti.

„Litovals a činils pokání, můj synu,” pravil pan Horák vážně, když Bořík dokončil své vypravování. A rodiče vtiskli kajícímu hochu na čelo polibek odpuštění a vroucí lásky.

Hned ráno na naléhavé prosby Boříkovy přišel pan farář a chlapec se na lůžku se slzami upřímně a hodně vyzpovídal. V neděli ovšem nemohl jíti k prvnímu sv. přijímání. Ale snesl to za pokání. Ano, těšil se, že aspoň bude míti dosti času, aby se mohl horlivě připraviti na sv. přijímání.

A když za čtyři týdny přistoupil k stolu Páně, zavítal Pán Ježíš rád do jeho čistého a pokorného srdce.

Večer téhož dne se Bořík dlouho modlil před obrazem v své ložnici. Teď, když

Pán Ježíš s ním byl spokojen, cítil, že též sestřička Lubočka pohlíží naň s nebe radostně.

NEBUĎ MARNIVÁ!

Drahuška byla jediná dceruška bohaté rodiny. Všichni měli rádi jemné, roztomilé děvčátko, které bylo ke každému laskavé a srdečné. Měla však velkou chybu: byla neobyčejně marnivá.

Celé hodiny vydržela státi před velkým zrcadlem v zlatém rámcí, jež sahalo od stropu až k zemi. Pohazovala svými tmavými kadeřemi na všechny strany, otáčela se sem tam, tvářila se a činila posuňky, že to bylo až směšné. Drahuščina vychovatelka, zbožná slečna, ji proto často kárala, ale marně. Drahuška stále upadala do své chyby.

Její matka se na neštěstí věnovala příliš malicherným starostem společenského života a nestarala se mnoho o výchovu své dcerušky. Výslovně si však přála, aby se Drahuška strojívala krásně a bohatě a aby se jí ve všem vyhovovalo.

Kromě vychovatelky měla Drahuška ještě dva profesory a učitelku hudby. Bohatá dáma myslila, že tak dokonale vy-

plnila své mateřské povinnosti. Každý týden se jí podávaly zprávy o pokroku dceruščině. Jestliže se však někdy vychovatelka při té příležitosti zmínila o tom, jak velice je Drahuška marnivá, bránila se domácí paní mrzutě: „Není to asi tak zlé, slečno. V každém děvčeti je trochu marnivosti.”

Drahuška svou vychovatelku velice milovala a často jí slibovala, že se polepší. Zůstalo však vždy jen při slibech.

Slečna Sedláčková skládala všechnu svou naději na sv. přijímání, na které se Drahuška měla brzo připravovati. Přípravy se ujal horlivý pan kaplan a slečna bývala při jeho přednáškách. S radostí pozorovala, že Drahuška, již bylo teď již jedenáct let, se připravuje velice opravdově.

Jednou pravila Drahušce, když uměla zas výtečně katechismus: „Pilná jsi, Drahuško. V té věci je Pán Bůh s tebou asi spokojen.” Drahuška jí skočila živě do řeči: „Ani marnivá již tak velice nejsem!” Slečna vychovatelka se usmála a podívala se tázavě na dívku.

„Ovšem, slečno, hleďte, dnes bych si

byla mnohem raději oblekla růžové šaty, ty pěkné, co mi maminka dovezla z Paříže, ale řekla jsem, aby mi dali tyto tmavé, protože jsem nechtěla býti marnivá.”

„To bylo, Drahuško, velmi pěkné,” odvětila slečna Sedláčková. „Jenom často přinášej Pánu Ježíši takové oběti, a uvidíš, že odložíš marnivost úplně.”

Ale snaha Drahuščina nebyla příliš opravdová. Odpoledne ji slečna vychovatelka zastihla opět před zrcadlem, jak si zálibně pročesávala kadeře mnohem déle, než bylo potřebí. Marnivost vnikla dívence už příliš hluboko do srdce, takže jí i při dobré vůli často podléhala.

Slečna vychovatelka ji vždy nekárala, ale tím více se za ni modlila. Drahuška byla dívěnka jinak velmi milá a nevinná. Usedavě plakala, když jí slečna jednou vypravovala o utrpení Pána Ježíše, jenž měl brzo přijíti do jejího srdce. A umiňovala si ještě pevněji, že bude svou marnivost přemáhati z lásky ke Kristu Pánu, jenž pro ni nesl potupné roucho a trnovou korunu.

Již jen týden zbýval do prvního sv. při-

jímání. Maminka zavolala dcerušku k sobě a ukázala jí slavnostní šaty, které právě došly z Paříže.

Důkladně ji poučila o ceně všech těch drahocenností, jemných krajek a krásné perlové šňůry. Bylo to všechno příliš drahé pro malé děvčátko a spíš by se to bylo hodilo pro nevěstu.

Ale Drahuška byla přešťastná. — Marivost namáhavě tlumená probudila se zase vší silou. Dívenka tleskala ručkama a jásala. Nerozumná matka se pásala na rozkoši dítěte a propustila dcerušku se slovy: „Tak buď teď hodná a vděčná za všechny ty vzácné věci!” Slečna Sedláčková stála smutně opodál a pozorovala celý výjev. Zabořilo ji to. Mimovolně myslila na záhonek, na němž se právě prodaly namáhavě některé něžné květinky, když přišel liják a všechny je zničil . . .

Příštího dne byla v domě veliká společnost. Drahušku poslali brzo do postýlky, poněvadž byla trochu zachlazená. Slečna vychovatelka se chtěla zatím, co měla volno, pomodliti v kapli. Kaple byla na opačné straně domu. Nevnikl tam

ani hlásek ze společenských pokojů, kde bylo velice živo. Než slečna odešla do kaple, přesvědčila se ještě, že Drahuška spí. Požehnala ji svěcenou vodou a klidně odešla.

Asi za deset minut dívenka procitla. Nové šaty na ni učinily takový dojem, že se jí o nich i zdálo. Zmateně se dívala po pokoji, hledajíc, kde to všechno je.

Ach, kde jen jsou ty šaty? vzpomínala... Ach, ano, služebná je měla odnésti do modrého pokoje. To nebylo daleko odtud... Drahuška se ponořila do vzpomínek na šaty, na krajky a na perly, a pokušení se rozmáhalo. Nikdo nebyl poblíž. O Drahušce každý myslel, že spí.

„Vlastně jsem se dnes na to ani dobře nepodívala,” myslila si. „Nyní si to mohu všechno klidně prohlédnouti. Nikdo již nepřijde. Přinesu si to rychle všechno sem; nebo ještě lépe, vezmu si s sebou svíčku...”

Drahušce přece nebylo dosti volno u srdce, když se svíčkou v ruce kráčela vysokými komnatami do modrého pokoje. Plaše se podívala oknem ven. Všude byl

klid. Jen postava starého zahradníka Tomáše, jenž se rád procházel za měsíčního svitu, pohybovala se zvolna před domem. Chvillemi se zastavil a pohlédl k ozářeným zámeckým oknům, z nichž tam záležaly zvuky hudby.

Zatím se Drahuška už zastavila u svých slavnostních šatů. Ale pohled jí nestačil. Postavila svíčku a opatrně se do nich oblékla. Jak jí to slušelo! Inu, bylo vidět, že je to z Paříže . . . Ještě závoj! Byl lehoučký a vzdušný, jako by jej víly byly utkaly.

Chtějíc si vložiti na hlavu závoj, rozepjala Drahuška ruce. Konec lehounkého tkaniva zavadil při tom o plamen svíčky. V okamžiku bylo dítě v plamenech. Srdce-
rvoucí výkřik . . . Drahuška se válela po podlaze. Plamen se šířil dále. Již zasáhl záclonu na okně a jeho pronikavá zář upozornila starého Tomáše, co se děje.

S mladistvou hbitostí vyběhl hodný stařec se svým učněm nahoru. S hrůzou spatřil na zemi dítě, jež se svíjelo v bolestech. S nebezpečím vlastního života strhali s dívčinky oděv . . . a učinili vše, co se dalo udělati. A jak rychle se to vše zběhlo! Asi

za deset minut ležela Drahuška, samá hrozná popálenina, na postýlce, u níž stáli nešťastní rodiče. Dítě jen stenalo: „Ježíšku, odpusť! Ježíšku, odpusť!” Poslali jí pro kněze. Přišel i lékař, jenž na štěstí byl právě mezi hosty.

„Bohudíky!” prohlásil konečně. „Spáleniny jsou těžké, ale doufám, že děvčátko zachráníme.”

Nikdo v tom shonu neprohlédl lépe, jak k tomu ke všemu došlo, než slečna Sedláčková a — matka Drahuščina. Pohled na stenající dítě, jež dnes svým nerozumem ještě utvrdila v marnivosti, byl pro matku hroznou výčitkou, ale i velikou milostí.

Dlouho to trvalo, než se Drahuška uzdravila. Ale ta doba byla pro ni požehnaná.

Slečna vychovatelka nečinila dívence výčitek, když se jí později pokorně a kajícně přiznávala. Cítila, že Drahuška potřebovala takové lekce, aby se zbavila své chyby. Děvčátko samo to též uznávalo.

„Ano, milá slečno, musila jsem býti po-

trestána takto. Bez toho neštěstí bych se nikdy nebyla polepšila. Jak dobrý je Pán Ježíš, že mě nenechal zemřít! Ale teď bude mít ze mne radost.”

A Drahuška splnila své předsevzetí. Když se úplně zotavila a přiblížil se pro ni znovu den prvního sv. přijímání, prosila matku: „Maminko, prosím tě, vyplň mi jedno přání!” — „Všechno, všechno, miláčku,” odvětila matka. Teď se mnohem více starala o výchovu Drahuščinu.

„Ráda bych,” pravila Drahuška, „šla k sv. přijímání v prostých bílých šatech bez krajek a bez perel. Ale mohla bys, maminko, není-li to příliš mnoho, za to ošatiti šest chudobných vesnických děvčátek na jejich slavný den. Však mé tehdejší šaty stály ještě mnohem více. Smím, maminko, o to prosit?”

„Ráda ti vyhovím, Drahuško,” odvětila matka dojata. A teď byla Drahuška tisíckrát blaženější než tehdy, když s takovou rozkoší pozorovala své slavnostní šaty. Teď pocítilo její srdce pravou, čistou radost, kterou uděluje Pán Bůh těm, kdo ho upřímně a pokorně hledají a milují.

RADĚJI UMŘÍTI NEŽLI ZHŘEŠITI

Uprostřed lesa stála malá myslivna, běloučká, se zelenými okenicemi. Upoutala každého, kdo ji viděl. Zdála se obrazem pokoje a štěstí.

Ale zdání klame. Dříve sice sídlil pokoj u myslivce Harny i v jeho rodince. Tehdy byl Harna hodným a svědomitým knížecím úředníkem a nepytlačil.

Nebylo snad šťastnější rodiny nad myslivce, jeho ženu Aničku a dvě roztomilé děti Jozífka a Terezku v lesní samotě.

Děti jásávaly, když je tatínek téměř denně brával s sebou na obchůzku krásným lesem. Trhávaly si lesní kvítí a s velkými kyticemi vracívaly se večer domů a překvapovaly maminku vonnými dárky.

Jak to bývalo pěkné, když v neděli odpoledne chodívali do blízké vesnice k „Zelenému džbánu“. To byl hostinec velmi oblíbený, u něhož bývala pro děti velká houpačka, krásné kolovadlo, pěkný zelený trávník, po němž se mohly děti

pod dozorem rodičů honiti po libosti. Ale to všechno už dávno pominulo.

Tatíček myslivec se úplně změnil. Jeho hodná žena Anička si s počátku nemohla vysvětliti, proč je najednou tak zamklý a nepřívětivý, když se ho na něco táže. Dřív přece býval samá dobrotá.

Děti si k němu již netroufaly. Na vycházku s tatínkem nebylo ani pomyslení.

Teď chodíval myslivec se špatnými společníky, kteří ho svedli, a to ne za bílého dne, nýbrž v noci.

Maminka byla příliš důvěřivá a netušila pravý důvod, proč se chování mužovo tak změnilo. Stále mu ještě věřila a myslila, že měl nepříjemnosti ve službě nebo s jinými myslivci. Jindy by jí to byl jistě řekl.

Jednou nakupovala v malém krámě vesnickém a tam se bezděky dověděla, že se její muž stal pytlákem. Chtěla to vymlouvati sobě samé i jiným, že je to jen pomluva, pouhá pomluva. Cítila však, že přec jen asi je na tom něco pravdy.

Stůj co stůj chtěla míti jistotu, a jsouc upřímná a prostá, zeptala se na to přímo

muže. To však jste měli myslivce vidět! Vyskočil jako podrážděné zvíře.

„Hloupá ženská, co je ti po tom? Nemám dost, že se starám o tebe a o děcka? Klid se a nestarej se o mé věci!”

Anička věděla dost. Tak by nemluvil člověk nevinně nařknutý, tak mluví jen ten, kdo je vinen.

Ubohá žena trpěla, modlila se a mlčela. Mlčela, i když jí muž nedával peněz na výlohy pro domácnost. Mlčela, když se čím dál tím méně ukazoval doma a když se nevracoval často celé noci.

Pracovala teď, šila a pletla, aby uživila děti. Stihlo ji však ještě větší neštěstí. Jozífek onemocněl. Čilého, jadrného chlapce trýznívala vleklá horečka a k tomu ho ještě rozbolela noha, takže musil skoro stále ležeti.

Myslivec byl celý bez sebe, když přišel jednou znenadání domů a našel hochu v posteli. Nadával, klnul a chtěl vyhnati „lenivého kluka”.

To bylo pro maminku již příliš mnoho. Odhodlaně a s planoucím pohledem se postavila před užaslého muže a pravila:

„Styd' se, nehodný otče svých dětí! Chlapec zůstane v posteli, nebo si zavolám někoho na pomoc proti tobě.”

Mlčky a upřeně hleděl otec na matku. Zašla mu chut špatně sní zacházeti. A když na něho pohrdavě pohlédla, skoro plaše se vytratil ze dveří.

Nebyl ještě ani deset kroků od myslivny, když maminka vysílením omdlela. Na štěstí to nebylo ve světnici, kde ležel Jozífek. Terezka byla ve škole.

Neviděl to tedy Bohu díky nikdo. To byla první myšlenka ubohé ženy, vyčerpané prací, bídou a utrpením, když opět přišla k sobě a dovlekla se k Jozífkovi.

Hošík na ni pohlédl velkýma ustrašenýma očima. „Maminko, vy jste tak bledá, a tatínek byl velice zlý!” pravil tiše.

„Netrap se, miláčku, jsem jenom unavena. A za tatínka se budeme modlit. Bolí tě dnes velice noha?”

Hoch se lehce zarděl a neodpověděl. „Jen mi to řekni, Jozífkou. Máš jistě velké bolesti, když mlčíš?”

„Dnes mě to velice, velice bolí,” pravilo dítě. „Ale to, maminko, neškodí. Od

té doby, co mi pan farář řekl, že za čtyři měsíce smím jít k sv. přijímání, je mi to mnohem lehčí. Velice se již těším, že Pán Ježíš přijde ke mně!”

Matka se rychle odvrátila, aby Jozífek neviděl slzy, které se jí draly do očí.

Ubohý Jozífek! „Za čtyři měsíce,” pravil; ale netušil, kolik trpkostí musí ještě zakusiti on i jeho sestřička.

Maminka byla churavější, než si myslila a než uznávala. A než uplynul měsíc od té doby, kdy po výstupu v myslivně po první omdlela, odnášeli ji na hřbitov.

Nářek a bolest dětí se nedá vypsat. Co bude z dětí, když od nich odešla matka, ochránitelka? Co bude zvláště z Jozífka, jehož nemoc rychle postupovala?

Myslivec zřídka přišel k ženě, ale když stál u její rakve, přece se zdálo, že se v něm probouzí svědomí. Ztrnule a bez slz šel za rakví. Nikdo se neodvážil k němu promluvit, neboť každý věděl, že je vinen.

Nyní přišla do myslivny stará nevlastní sestra otcova, aby se starala o nemocného chlapce. Byla dobromyslná, ale neuměla

zacházeti s dětmi. Mlčky proseděla často celé hodiny u postýlky ubohého Jozífka, jenž by byl rád slyšel něco milého nebo zajímavého.

Jak se těšival, když Terezka přišla ze školy a všechno dopodrobna mu vypravovala! A což, když přišel i pan farář a mu vypravoval! Jeníček měl už brzičko jíti k sv. přijímání. Ano, to byly jediné slunné okamžiky v zachmuřeném životě nemocného dítěte.

Každé slovo, které mu řekla zbožná zesnulá matka, vštípil si Jozífek hluboko do srdce. Jak ho učila připravovati se na první sv. přijímání! Když mu obvazovala bolestné rány na noze a na zádech, říkala: „Jen snášej, miláčku, ty bolesti trpělivě! Tak se nejlépe připravíš na svůj slavný den.”

Jozífek na to nezapomněl. Nikdy nevyšlo z jeho úst ani slovo stesku, ač mu ran ustavičně přibývalo. Pan farář říkával s tichou radostí a s podivem, že je to svátý trpitel, kterého má Pán Bůh rád.

Myslivec se nezměnil. Nijak se nepolepšil, jak doufal pan farář a příbuzní.

K dětem přicházel zřídka. Ač se o něm všelicos povídalo, nepřistihli ho při ničem. Pohled jeho byl čím dál nestálejší a příšernější. Harna se odvažoval čím dál tím víc.

Jednoho dne se stalo cosi hrozného. Na můstku přes propast dostal se Harna do hádky pro kořist s jedním ze svých druhů. Prudký Harna vstrčil do svého protivníka, takže se zřítíl přes nízké roubení do propasti. Nebylo ani pomyslení, že by se nebyl roztrástil o vyčnívající skálu. Harna stál nejprve jako zkamenělý. Pak se vzchopil a jako štvaný pádil pryč. Kam?

Napadla ho ďábelská myšlenka. Věděl, že podezření ze zločinu padne na něho. Vždyť bylo známo, že s tím druhem byli nyní tak znepřáteleni, jako byli dříve téměř nerozlučnými přáteli.

Jozífek ho musí zachrániti. Divoce prohěhl křovisky a brzo stál u postýlky Jozífkovy. Hoch na něho hleděl ustrašeně. Ulékl se velice, když viděl, že se otec celý chvěje.

Harna se snažil jeviti se klidným, ale podařilo se mu to jen částečně.

Něžně, až to hocha překvapilo, vzal Jozífka za ruku a pravil:

„Jozífku, je ti dnes lépe?“ Ustrašené dítě jen přikývlo.

„Jozífku,“ pravil myslivec prosebně, „já, tvůj tatínek,“ — zajíkl se, když to slovo vyřkl, cítil sám, jak málo je hoden toho názvu, — „mám k tobě prosbu.

Dnes nebo zítra — nevím — sem přijdou lidé a budou se tě všelicos vytazovati. Řekneš jim, musíš jim říci, že jsem byl dnes celý den u tebe zde v myslivně; rozumíš?”

Jozífek nevěděl, slyší-li dobře. Ale otec stále opakoval svá slova. Vyrážel je čím dál tím kvapněji, až zuřivě.

Hoch konečně pravil: „Ale tatínku, chcete, abych řekl něco, co není pravda?“ — „To jest jen maličkost, chlapče, musíš to říci . . .“ — „Nemohu, tatínku, nesmím.”

„Musíš, kluku,“ křičel myslivec a postavil se hrozivě před nemocné dítě. „Nemohu, tatínku, to je lež!”

„Musíš, kluku, selhati, abys otci zachránil život. Rozumíš?”

„Nemohu, tatínku, nesmím!” štkalo u-

bohé dítě. „Jsem před sv. přijímáním. Raději umru, než bych selhal a dopustil se tak hříchu.”

„Shodím tě s postele, kluku!”

„Dělejte se mnou, tatínku, co chcete, zabijte mě, ale nechtějte, abych Pána Ježíše urazil hříchem!”

Harna se v zuřivosti už neznal. Jako šelma se vrhl na dítě, rdousil je hrubými pěstmi, že mu oči vystupovaly z důlků a pěna se objevila u úst.

„Tu máš, tu máš!” křičel a vyrazil jako štvaný z domu. Věděl, že Jozífek nepovolí. Jako posedlý pádil vedle tety, jež se právě vracela ze vsi. Polekána se zastavila a hleděla za mužem divoce prchajícím. Šel z myslivny, co se mohlo státi? Netušila nic dobrého. Když vstoupila do světnice, vykřikla. Jozífek ležel skoro bez sebe a krvácel z úst i z nosu. Tenkými, hubenými prstíčky objímal křečovitě křížek, který držela jeho maminka, když umírala. Srdce mu chvílemi bušilo skoro slyšitelně a pak zas ustávalo skoro úplně.

„Pro Boha, co se stalo?” bědovala teta a sklonila se k dítěti, utírajíc mu krk.

Jozífek otevřel unavené oči.

„Tetičko, umírám, cítím to . . . Ó kdyby jen ke mně přišel Pán Ježíš v sv. přijímání!”

Stařenka vyběhla jako šílená z domu. Všechno se s ní točilo. Byla to náhoda nebo řízení Boží, že lesní stezkou šel právě vesnický lékař, který tu a tam navštěvoval Jozífka. Dnes neměl v úmyslu se zastavit. Ale když ho poděšená stařenka volala, vešel s ní hned do myslivny.

„Kdosi dítě týral a hrozně přestrašil. Tomu jeho slabé srdce neodolá. Hoch už dlouho nebude.” Řekl to velmi tiše, ale chlapec to zaslechl.

„Vím, pane doktore,” pravil tiše a prosebně. „Prosím vás, postarejte se, abych ještě mohl k sv. přijímání.”

Na všechny další otázky, kdo byl u něho, kdo ho bil a týral, malý trpitel mlčel. Lékař vyměnil ještě několik slov se stařenkou, která hořce plakala. Dobře věděla, kdo to byl, kdo způsobil všechno to neštěstí.

Když Terezka přišla ze školy, velice se podivila, vidouc pana faráře u bratříčka.

O tomto čase přece nikdy nechodíval. Ještě více užasla, když jí velebný pán odcházeje položil ruku na hlavičku a řekl: „Oblec se, Terezko, do svátečních šatů. Za chvílku přinesu Jozífkovi Pána Ježíše. Jozífek půjde ještě dnes k sv. přijímání.”

Bylo naspěch. Teta byla jako bez hlavy, proto jí pan farář poslal na pomoc hodnou ženu z vesnice. Ve světničce u Jozífka bylo za chvílku jako v kapličce.

Terezka klečela u Jozífka a držela svíčku, kterou maminka pečlivě uschovala od jeho křtu. Ach, Jozífek jistě nepozbyl šatu křestní nevinnosti a neposkvrnil ho žádným hříchem!

Ležel nehybně jako z vosku. Jen rty, které se mu tiše pohybovaly v modlitbě, svědčily, že je v něm ještě život.

Jen velmi těžko bylo rozuměti, jak šepotá: „Raději umřítí nežli zhřešiti! Přijd', Pane Ježíši, přijd'!”

A božský Spasitel přišel. Za několik minut objímalo již čisté a nevinné srdce Jozífkovo Ježíška. Kněz již odešel, ale všichni ještě klečeli ponořeni v modlitbu.

Vtom se ozvaly na síni prudké kroky.

Nestaraje se o nic, vrazil Harna dovnitř a klesl na kolena u postele umírajícího dítěte. Divý vzlykot se mu vydral z prsou. Věděl, že je vrahem svého dítěte.

Když rozčileně a vztekle opustil myslivnu, neměl již pokoje. Chtěl utéci, ale nemohl, měl v údech jakoby olovo. Rád by byl nazpět do myslivny. Netroufal si. Skrýval se plaše poblíž a číhal . . .

Když viděl kněze vcházeť s Nejsvětějším do myslivny, rázem pochopil, co učinil. Pochopil svou vinu, i co ho čeká . Musil k dítěti. Na kolenou zastenal: „Jozífku, Jozífku, odpusť tatínkovi! Tvůj otec je vrah, dvojnásobný vrah, ale přísahám ti před Bohem, že všechno odpykám. Jozífku, odpusť!”

Umírající dítě zvedlo ručku a položilo ji tatíčkovi na hlavu.

„Tatínku, . . . je to tak . . dobře. Vraťte se . . k Pánu . . Bohu!”

„Toti slibuji,” pronesl slavnostně zhroucený muž. Malý trpitel se blaženě usmál. Ještě jednou zašeptal: „Pojď, Ježíšku, pojd’,” a jeho dušička byla u Pána Boha.

Celou noc bděl Harna u mrtvoly svého

hodného synáčka. Chtěl s ním býti o samotě.

Sám Bůh ví, co se dělo v jeho duši. Po pohřbu se u soudu sám udal. Netajil svou vinu ani v nejmenším. Ke všemu se přiznal. Projevil ochotu ke každému trestu.

„Vezměte mi všechno, vezměte mi život, zasloužil jsem tisícero smrt!“ pravil Harna. „Ale ještě při smrti mi zůstane útěcha, že, ač tak nehodný, byl jsem otcem dítěte, které raději zemřelo, než by Boha bylo urazilo hříchem.“

BUĎ UPŘÍMNÁ ZPOVĚĎ NEBO VĚČNÁ ZÁHUBA

V jednom dívčím pensionátě měly menší dívky, připravující se na první sv. přijímání, duchovní cvičení. Duchovní cvičení jsou krásné, šťastné dni, věnované zcela Pánu Bohu a přípravě na první sv. přijímání.

Zbožný řeholník míval denně k provokomunikantkám promluvu o věčných pravdách. Mluvíval prostě, ale tak důrazně, že děti nejednou tonuly v slzách, zvláště když kněz mluvil o smrtelném hříchu, o jeho ošklivosti a zlobě i o jeho strašných následcích.

„Věčné, věčné odloučení od Pána Boha, jehož krásu a dobrotu teprve teď chápou! Věčný, věčný oheň v pekle! Všechno věčně, věčně! To čeká nešťastné zavržené duše těch lidí, kteří by zemřeli se smrtelným hříchem na duši!”

Hlas kněze se chvěl velkou prostrannou síní. „Věčně, věčně!” znělo jako ozvěnou v dětských srdcích. Ještě nikdy nebyly

dívky na mysli tak soustředěny, tak plny svaté vážnosti jako po této přednášce.

Na promluvě byly také některé větší chovanky. Vyprosily si, aby směly chodit na některé přednášky, a bylo jim to ochotně dovoleno.

Když se větší dívky vrátily k družkám, hovořily jen o důtklivém kázání P. Alexia. Skoro záviděly šťastným dětem, že mají tak krásnou přípravu na svůj velký den.

Přišel předvečer Bílé neděle. Zítra mělo býti slavné první sv. přijímání. Ve velké jídelně seděly chovanky u večeře. Většina jich chtěla jako jejich šťastné družky přistoupiti k stolu Páně. Bavily se jen tiše a sestra, která měla při stole dozor, se až divila nezvyklému tichu dětského zástupu, jindy tak živého.

Vtom k ní přistoupila jedna z větších děvčat, která byla u prvního sv. přijímání již před dvěma lety, a prosila:

„Ctihodná sestro, ráda bych vám něco řekla.“ Při tom se zarděla, hleděla však šťastně.

„Co se stalo, Slávičko?“ otázala se sestra. Trochu se té prosbě podivila, neboť Slávka

byla vždy plachá, uzavřená. Sestra Jitka odvedla dívku s sebou do vedlejšího pokojíku. Klopíc oči řekla jí Slávka zvolna a chvějíc se: „Ctihodná sestro, zítra půjdu k svému prvnímu sv. přijímání.“ Sestra Jitka se domnívala, že dobře nerozuměla. Ale Slávka opakovala zřetelně:

„Ano, ctihodná sestro, zítra půjdu k prvnímu sv. přijímání.“

„Co pravíš, Slávko?“ tázala se znovu sestra, která však již pomalu začala chápat, oč jde.

„Ano, opravdu, je tomu tak; vím co chcete říci. Již před dvěma lety byl den, ach, smutný den mého prvního sv. přijímání. Ale tehdy,“ — dívka se rozplakala — „přijímala jsem nehodně.“ Řeholnice ji nechala chvíli se vyplakat.

Pak pravila Slávka: „Dovolte, milá sestro, abych vám všechno vypověděla. Uleví se mi. — Několik měsíců před svým prvním sv. přijímáním jsem byla tak nešťastna, že jsem se dopustila smrtelného hříchu. Styděla jsem se z něho zpovídati, a to tím víc, že mě pokládali vždycky za velmi hodné děvče. Ó ctihodná sestro,

nikdy nezapomenu na ten večer, kdy jsem si musila říci: „Dnes jsi se nehodně zpovídala a k jednomu těžkému hříchu jsi přidala ještě druhý těžký hřích.“ Ještě třikrát jsem se tak neupřímně zpovídala a tím se dopouštěla nových smrtelných hříchů.

Přišel den generální sv. zpovědi. Chtěla jsem se vzchopiti a vyznati ze všeho, neboť jsem byla tak nešťastná, jak jen dítě může býti nešťastné.

Anděl strážný často na mne naléhal. Někdy, když jsem nemohla v noci spáti, zdálo se mi, že slyším zřetelně jeho hlas: „Vrať se, Slávko, ještě je čas! Přiznej se upřímně ke všemu v sv. zpovědi před sv. přijímáním!”

Bývalo mi u srdce hrozně. Někdy jsem úzkostí hlasitě vykřikla. Tetička” — Slávka byla sirotek — „přiběhla ke mně jednou v noci celá polekaná, když jsem hlasitě křičela, domnívala se, že se mi cosi zlého zdálo. Nechala jsem ji při tom a neřekla nikomu o pravém stavu věci.

V takových úzkostných nocích jsem si vždy umiňovala, že se upřímně vyzpoví-

dám. Ale ráno bylo po předsevzetí . . . .
Ach, je lépe o tom ani nemluvit. Pravím
jen tolik, že i v generální sv. zpovědi jsem
všechno zamlčela a přijala druhého dne
nehodně tělo Páně.”

Zamlčela se. Sestra pravila soucitně:
„Ubohé, ubohé dítě!” Slávka pak vyprávěla dále: „V den svého prvního sv. přijímání jsem byla na smrt bledá, jak si asi představíte, tichá a skleslá. Dobrý tatíček se domníval, že jsem churava. Šel se mnou k lékaři a ten radil změnu vzduchu.

Tak jsem se dostala sem. Přivolila jsem ke všemu. Zdálo se mi, že je mi už všecko jedno. Byla jsem strašně tupá a lhostejná. To byl jistě trest Boží. Nebála jsem se již ničeho. Mé svědomí usnulo. Ó milá sestro, teď teprve vidím, v jak hrozném stavu jsem byla. Jak víte, chodila jsem k sv. přijímání, protože chodívaly druhé. Ale přijímala jsem po každé nehodně.

V pátek večer mě něco pudilo, abych šla na přednášku P. Alexie, vlastně jen ze zvědavosti. A to bylo mé štěstí, milá sestro, mé velké štěstí, že jsem neodpovala. P. Alexius mluvil o smrtelném

hříchu a o jeho trestech. To byl pro mne okamžik milosti. Ó, jak dobrý, jak nekonečně dobrý byl ke mně Pán Bůh! Vyzpovídala jsem se. Všechno, všechno jsem řekla a zítra, zítra přijmu po prvé hodně svého Pána Boha.”

„Ubohé, a přece šťastné dítě!” pravila sestra Jitka. A ještě dlouho s ní rozmlouvala o dobrotě a shovívavosti Boží.

Ano, na tom dítěti skutečně ukázal dobrý Pastýř podivuhodně svou shovívavost. Nežli se Slávka rozloučila se svou vychovatelkou, prosila ji: „Mám ještě jednu prosbu. Až odejdu z ústavu, můžete vypravovati, co jsem vám dnes řekla. Řekněte chovankám, zvláště prvokomunikantkám, aby nikdy a nikdy ve sv. zpovědi nezamlčovaly těžký hřích. Raději se vyznati, než býti na věky odloučenu od Boha a hořeti v pekle.”

Od té doby minulo mnoho let. Slávka zakusila v životě mnoho štěstí, ale i mnoho utrpení. Záhy ztratila dobrého ustrašeného otce, později i skoro všechn majetek. Vdala se a stala se hodnou ženou a matkou. Ale jedno dítě po druhém jí umí-

2

ralo. Jen jedno jí zůstalo, a to musila jako chudá vdova živiti prací svých rukou.

Ve všech těch zkouškách a trápeních však nikdo neslyšel, že by si byla stěžovala. Byla vždy spokojena. Pokorně vše přijímala z ruky Boží, aby tím usmířila hříchy svého mládí. Navenek nebyla šťastna, ale blažilo ji vědomí, že ji Bůh miluje. Vždyť jeho milosrdenství ji vyrvalo peklu a přivedlo na pravou cestu.

MUČEDNÍK NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

Pokud si mohu vzpomenouti, vždycky mu říkali „hloupý Kubis“ A Kubisovi, vysokému hochu s velkou hlavou, na níž byly pěkné jen velké jasné oči, se zdálo, že se to rozumí samo sebou. Musil se vždy strašně namáhati, než si něco zapamatoval. Ano, před dvěma lety, když měl jíti k prvnímu sv. přijímání, chtěl ho pan farář vynechat, protože se nemohl naučiti katechismu.

To Kubise velice trápilo. Šel na faru k panu faráři a prosil: „Vezměte mě, pane faráři, udělejte mi to, pěkně prosím; sice se utrámím.“ A při tom hořce plakal.

Pan farář nevěřil sluchu. Ještě nikdy neslyšel Kubise mluvit tolik a tak souvisle. Hoch na něho hleděl tak prostosrdečně, nevinnost mu zářila z očí, takže ho panu faráři bylo líto.

Napadlo mu: Není snad ten ubohý, posmíváný a odstrkovaný hoch zvláštním miláčkem Božím? Odkud ta touha po sv. přijímání?

„Kubisi,“ pravil laskavě, „k sv. přijímání půjdeš. Uč se, jak dovedeš, a přijď ke mně každý den odříkat mi katechismus.“

Pan farář nemohl udělat nic lepšího. Ustavičným vtípkováním spolužáků byl Kubis tak zastrašen, že před nimi nedovedl ze sebe vypraviti nic kloudného, a přece před vyučováním umíval odpovědi plynně. Babička ho doma vyslýchávala, když se celé hodiny mořil učením, a říkávala: „Ale hochu, vždyť ti to jde jak na šňůrce. Vidíš, Pán Bůh ti přece pomůže, i když jsi jen hloupý Kubis.“ Když však byl Kubis ve škole vyvolán, jako by mu všechno uletělo. Cítil, že několik hochů hledí na něho uštěpačně. Proto byl nejistý a po každé jen něco rozpačitě vykoktal.

Teď směl choditi k panu faráři sám. To se mu podařilo!

Babička sepjala v radostném údivu ruce, když jí to Kubis oznamoval: „A, chlapče, to je čest! Teď se musíš ještě víc učit a ještě víc se modlit, abys panu faráři, když je tak hodný, udělal radost.“

A Kubis se přičiňoval, jak jen mohl, učil i modlil se. Pan farář měl opravdu radost

z „hloupého Kubise“. Viděl, že jeho ná-
maha s chudákem je bohatě odměněna.

Nejenže Kubis uměl katechismus k ú-
plné spokojenosti svého laskavého učite-
le, ale každé slovo, které mu pan farář
řekl, padlo u něho v dobrou, kyprou půdu.

Ano, kněz se neklamal. Pod neúhled-
nou, nemotornou skořápkou bylo krásné,
bohumilé srdce. Kubis nemyslíl na nic ji-
ného než na své první sv. přijímání. Často
slýchávala babička, jak se v noci modlí:
„Velebena budiž bez ustání nejsvětější
Svátost oltářní,“ nebo: „Přiď, Pane Ježíši,
přiď, toužím po tobě!“

Kubis neuměl říkati při modlitbě mno-
ho pěkných slov, ale obcoval s Pánem
Ježíšem jako dítě, jako milé, hodné, ne-
vědomé dítě. U svátostného Spasitele ztrá-
vil také všechn svůj volný čas. Když ne-
byl nikdo ve farním chrámu Páně, oby-
čejně tam býval Kubis. Klekával tiše a
zbožně na skrytém místečku, odkud mohl
viděti na svatostánek. V ruce míval rů-
ženec. U každého zrnka se modlíval své
nejmilejší modlitbičky: vzbuzení lásky a
touhy po sv. přijímání.

Když nastal den prvního sv. přijímání, nebyl nikdo z hochů tak dobře připraven jako hloupý Kubis. V celé jeho bytosti bylo cosi tak slavnostního, až vznešeného, že to bylo nápadné všem, kdo ho viděli. Oči mu zářily, tvář jeho, jindy nepěkná, jevila klid a vnitřní štěstí, a to ji činilo podivně krásnou.

Bohatý mlynář neodolal, aby nestrčil do mlynářky a nepošeptal jí: „To je Kubis, ten hlupák?“

Kubisův otec nosíval ve mlýně pytle a býval dělníkem pilným, dbalým povinnosti. Bohužel, stalo se mu neštěstí. Umřel, a poněvadž bohatý majitel mlýna se o osiřelého chlapce nestaral, ujala se ho babička, která se živila posílkami.

Dříve směl Kubis chodívati do mlýna pomáhat tatínkovi. Ale nebyl mnoho schopen práce, a proto byl mlynář rád, že se ho tak snadno zbavil.

Užasl, když dnes, v den sv. přijímání, Kubise opět spatřil. Byl oblečen velmi prostě, až chudě, zdál se však ze všech hochů nejjemnější.

A když chlapci odcházeli po sv. přijí-

mání od mřížky, poutal Kubis na sebe zraky všech. Všichni cítili, že Kubis je „hodný chlapec“ a že ho má Pán Bůh zvlášť rád.

I pán farář to od lidí slyšel. Potichu se tomu usmíval. Vždyť nikdo lépe Kubise neznal než on. A když večer vzpomínal na uplynulý den, sepjal vděčně ruce a modlil se: „Děkuji ti, Bože, za všechny, které jsi mi dal, zvláště ti děkuji za to ubohé opovržené dítě, které je tvému Srdci tak drahé!“ Viděl v duchu proměněný obličej hloupého Kubise, jemuž dnes podal Tělo Páně, a šeptal si: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.“ — Mat. 5, 8.

Vesnička, v níž se stal příběh, o němž vypravujeme, je stranou od silnice a kolletem obklopena horami a lesnatými výšinami. Kdo jde kolem tohoto horského pásma, netuší často, že za ním je také kousek lidského života. Překvapen hledí pak na chaloupky na úpatí pahorků, které tiše střežou vchodu do skryté vesničky.

V jedné z těch chaloupek bydlila poslice Baruška, babička Kubisova. Stačilo jí

překročiti jen výšinku za domkem, a byla u brány kláštera ctihodných sester, které se o Barušku staraly. Konávala jim pochůzky, vyřizovala posílky a pomáhala také, když zdobívaly kapli. Přinášivala jim s Kubisem chvojí a květiny, když se zdobíval oltář na nějakou slavnost. Večer zamykávala Baruška vchod, kterým se z kaple vycházelo na silnici.

Útulná kaplička byla tak jako farní kostel královstvím hloupého Kubise.

Když Kubis vyšel ze školy, pomýšlela babička na to, že ho pošle do světa. Ale nebylo možná. Kubis byl na to opravdu velice hloupý a mimo to ještě příliš mlád. Ani nechtěl od babičky. — Prosíval ji: „Babičko, nechte mě u sebe. Budu vám pomáhati, až budete stará a unavená, a ostatní čas budu bývati u Krista Pána.”

Dobře měl Kubis. Babička chátrala a těžko již chodila. Místo ní chodíval teď Kubis několikrát denně do kláštera pro lístek, na němž míval napsáno, co má opatřiti a přinést.

Také směl u mlynáře štípati dříví. To uměl a byl rád, že mlynář je k němu pří-

větivý a že mu také dá někdy vyříditi nějakou posílku. Ale nemohlo se mu svěřiti nic důležitého, sice by byl popletl jedno přes druhé. Byl a zůstal přece jenom „hloupým Kubisem”

Minula dvě léta od Kubisova prvního sv. přijímání, přešla klidně a pokojně přes horskou vesničku. Ale přišla doba zlá, nepříznivá. Zpráva, že bude válka, se dostala i do vesničky, kde bydlil Kubis. Ale tam se příliš nepolekali. Ač již dříve častěji chodívalo nepřátelské vojsko kolem, nikdy se nic nestalo, nikdo nepřekročil horský řetěz, který vesničku chránil.

Lidé spoléhali, že to tak bude i tentokrát, a mnohá stará matička se přežehnalas slovy: „Pán Bůh nás chraň všeho zlého!”

Kubise povzbuzovala babička, aby se velice modlil, mnohem více než dosud, neboť by mohli snadno přijíti zlí lidé a vraždit i vypalovati ve vesnici.

Pan farář také nařídil společné modlitby.

Kubis znenáhla pochopil, oč jde, a víc než jindy klekával v kapličce a mluvíval

s Pánem Ježíšem v nejsvětější Svátosti. Často nepřišel ani na noc domů. Ale babička o něho neměla starost. Věděla, kde by ho jistě našla.

Opravdu, pro toho hodného chlapce jí Pán Bůh žehnal. Říkávala si: „Vždycky máme, co potřebujeme. Hladu jsme ještě neměli.“ Neměla-li babička někdy zásob, říkával jí Kubis s úsměvem: „Nemějte, babičko, starosti, však já to povím Pánu Ježíši.“ A babička byla jista, že Kubis přinese z mlýna chléb, nebo že jim pomůže jiný dobrodinec. —

Uplynulo čtrnáct dní od první děsivé zprávy o válce, a v horské vesničce ještě nepřítel neviděli.

Jednoho dne však přišel mlynář ze vzdáleného města domů se zprávami velmi špatnými. Líčil vesničanům, zděšeně poslouchajícím, hrůzy války, které viděl úplně zblízka. Sotva se mu podařilo vrátit se domů.

Všude se pustošilo, vypalovalo, vraždilo. Nepřítel ničil a znesvěcoval kostely a vyháněl z klášterů řeholníky, kteří bloudili bez přístřeší. Zpustlí a divocí vojáci

táhli v hordách po vesnicích a ničili vše, co jim padlo do rukou.

Ačkoli mlynář mluvil rozčileně a zmateně, Kubis mu přece rozuměl. Byl právě také ve mlýně. Vesničané bědovali, naříkali, uvažovali. Kubis se plížil smuten od nich.

„Kubis se musí modliti, více modliti,” pravil sám k sobě. Myslí jen na jednu věc, o níž mlynář vypravoval: Nepřítel ničí a znesvěcuje kostely! . . . To ho bolelo víc než vše ostatní.

Uplynuly dvě noci. Ve vesnici nebylo ještě ani nejmenší stopy po nepříteli. Většina obyvatelů horské vesničky se utěšovala tím, že mlynář v svém rozčilení jistě přepínal. Jen pan farář, řeholní sestry a hloupý Kubis neustávali v modlitbě.

Až do svítání byly všechny sestry v kapli. Za pilířem v úkrytu se tam modlil i Kubis. Když ho tam představená zpozorovala, ovanul ji zvláštní pocit klidu.

Sestry již odešly, jen zbožný hoch se modlil ustavičně: „Velebena budiž bez ustání nejsvětější Svátost Oltářní!” V ú-

tulném domě Božím bylo naprosté ticho. Bylo jen slyšeti, jak věčné světlo praská, a slabá zář plamének obestírala hlavu osamělého prosebníka.

Kubis se cítil přešťastným u svatostánku. Byl slavnostně naladěný, že se smí sám modliti ve svatynce.

Již bilo na věži pět hodin a první sluneční paprsky vnikaly okenními tabulemi. Kubis to pozoroval s lítostí. Vždyť teď už zase přijdou sestry a nebude již moci tak volně a nenuceně hovořiti s P. Ježíšem.

Ale slyš, co se to děje! S hrozným hřmotem vypáčil kdosi zamčené kostelní dveře. Okenní tabule řinčely a rozletovaly se kolem... Bylo slyšeti surové hlasy a proklínání. Kubis byl odhodlaný a klidný. V jeho omezené hlavě se vyjasnilo.

Poznal hned: to je ten nepřítel, to jsou ti zlí lidé a chtějí kapli vyloupiti. Zpustlíci pronikli v kapli až k oltáři, na jehož stupni klečel Kubis.

„Ha,“ zvolal jeden z tlupy, „zde je to!... Zlato...“ ukázal na svatostánek.

Kubis pochopil... Jedním skokem vyskočil na oltář, shodil obuv, rozpjal ruce

na obranu svatostánku a volal: „Vezměte si co chcete, ale sem se neopovažujte!...”

„Co tomu ztřeštěnému klukovi napadá?” řvali vojáci. Zuřivě se vrhli na něho a chtěli jej shoditi. Kubis však se bránil jako lev. Cítil, že mu síly přibývá. Chvějícím se hlasem volal ustavičně: „Velebena budiž bez ustání nejsvětější Svátost oltářní!”

„Umlčte ho navždycky!” křičel vůdce tlupy

Kubis cítil bolestné bodnutí v boku. Ještě jedno . . . a zase jedno. Ale svého místa neopustil.

Tím více zuřili vojáci. Pádnou ranou rozbil jeden zuřivec pozlacená dvířka svatostánku. Nové strašné rány dopadly na hlavu Kubisovu. Hrdinný hoch klesl. Při tom však vztáhl ruku a uchopil malý, uvnitř pozlacený kalich se sv. hostiemi.

„Pojď sem, můj Pane Ježíši!” volal, skrýváje klenot na svých prsou a objímal jej křečovitě oběma rukama. „Sem . . . . Sem . . . .”

Klesl bez vědomí. Ale rukama jako železnými tyčemi svíral svého Pána a Mis-

tra. — Všechna ta hrůza se stala v několika minutách. V tu chvíli, když chlapec klesal, otevřely se boční dveře a vešly poděšené sestry. Ale zároveň vnikl vypáčenou branou do kaple zástup vesničanů s panem farářem.

Zbožný farář se záhy zrána modlil breviář a zahlédl oknem pustou tlupu. Netuše nic dobrého, šel za ní a probudil i několik vesničanů. Teď stáli už všichni v domě Božím.

Řeholnice klesly se slzami na kolena, když spatřily vylomený svatostánek, a kněz se blížil uctivě k oltáři. Ach, tu ležel Kubis, zraněný, rozbitý Kubis! Zpustlíci poněkud ustoupili jako zaražení. Někteří z nich hleděli uštěpačně na ztřeštěného kluka, na sestry i na kněze. Klnouce hleděli se pak dostat z kaple. Zuřili, že zde tak málo polapili.

Kněz hned poznal, co se stalo, když v ruku Kubisových viděl ciboř. Klekl vedle něho a snažil se mu ciboř vzíti. Vtom přišel Kubis k sobě. Ještě pevněji přitiskl k sobě svůj drahocenný poklad a šeptal trhaně: „Nechte mi . . . neberte! Pán Ježíš

zachráněn! Kubis půjde domů, k němu . . . Velebena budiž . . .” Slova „k němu” pronesl tak vroucně, že přítomným vstoupily slzy do očí. Namáhavě otevřel oči, a když poznal pana faráře, uvolnil ruce.

„Zachráněn . . . pane faráři . . . zachráněn . . . nic se mu nestalo! Velebena budiž . . .” Hlas mu slábl a slábl. Ubohý šťastný „hloupý Kubis” skončil. Blažený úsměv objevil se na jeho tváři, v níž se zračila neporušená čistota a nevinnost. Ranní slunce plně vniklo roztráštěnými tabulemi do kaple a ozářilo hlavu mučedníkovu, jenž směl položit život za svátostného Spasitele. Přítomní stále ještě klečeli. Ale při všem smutku prochvívala všemi svatá radost. Všichni cítili, že šťastný Kubis je u Pána Boha, u svého milovaného, uctívaného Pána Ježíše.

Mlynář si vyprosil, aby „hloupý Kubis” byl vystaven v nejlepší světnici ve mlýně. Baruška ráda svolila. A když mrtvý ležel mezi svícemi, zelení a vonným kvítím, byla světnice ustavičně plna lidí, kteří se modlili. Všichni chtěli býti u šťastného Kubise.

„Nemodlete se za něho,“ pravil pan farář, „modlete se k němu, neboť náš hodný, statečný Kubis, chloubka naší vesnice, jest mučedníkem nejsvětější Svátosti!“

TOUHA DĚTSKÉHO SRDCE PO SV. PŘIJÍMÁNÍ

Jeden pan farář z velkého města vypravuje:

„Jak často musejí již děti trpěti pro víru! Víím o tom krásný příklad, nejpěknější ze všech zkušeností svého kněžského života. Tehdy nebyl náš kostel ještě hotov a konával jsem služby Boží v nouzové kapli.

Byl jsem ve škole, připravuje děti k prvnímu sv. přijímání. Předě mnou v druhé lavici sedí bledé, slabé děvčátko. Dívence je třináct let, ale nebyla ještě u svatého přijímání.

Po několika přípravných hodinách přichází děvčátko ke mně ke stolku a hledíc na mne smutně šeptá: „Já nesmím jíti k sv. přijímání.“ Hned mi napadlo, proč asi, a řekl jsem; „Chudinko, nejsou tvoji rodiče oba katolíci?“

„Nejsou. Tatínek je katolík, ale maminka je evangelička. — Oba jsou nábožen-
sky zcela vlažní. Čítávají samé nevěrec-
ké noviny a nechtějí, abych šla k sv.

přijímání. Ani u sv. zpovědi jsem ještě nebyla, ani do kostela nesmím chodit, ani v neděli.”

„Víš, dítě, to musíš rodiče velice pěkně prosit, aby tě přece pustili.”

„Ale když oni potom nadávají.”

„I když nadávají, to není tak zlé. Musíš prositi znovu a znovu a nedati jim pokoje. Konečně ti přece dovolí a řeknou: „Tak jdi!”

Děvčátko pohlédlo na mne radostně a důvěřivě a pravilo: „Ano, tak budu prosititi.”

Uplynulo několik týdnů. Na konci hodiny přichází dívka opět ke mně ke stolku a šeptá velmi smutně: „Ještě nesmím jít k sv. přijímání.”

Vyklouzlo mi — ale pak jsem toho velice litoval, neboť jsem viděl, že jsem dítěti ukřivdil, — : „Jdi, tomu jsi jistě sama vinna! Přece jsem ti řekl, že nemáš dáti rodičům pokoje a pořád prositi. Jistě tos tak neudělala, sice by ti již dávno byli řekli „ano!”

„Ne, důstojný pane, v tom mi křivdíte”, pravila dívenka se slzami, „prosila jsem

velice, ale již prositi nemohu a nebudu.”

„Již nechceš prositi? pročpak ne?”

„Protože mě rodiče bijí, když prosím.”

„Opravdu tě bijí, když prosíš o první sv. přijímání?”

„Ano, včera mě tatínek zbil až do krve.”

Zabolelo mě to. Co asi to ubohé dítě již zkusilo od rodičů pro svou touhu po sv. přijímání! „Nu, tak již nepros, ale velice se modlívej k Panně Marii, aby ti nějak pomohla, abys přece mohla jíti k sv. přijímání! Já ti pomohu se modliti.”

„Ano, důstojný pane,” pravilo dítě.

Přišla Bílá neděle. — Má žačka nebyla s ostatními u sv. přijímání. Několik dní po Bílé neděli vzpomínám při náboženství s dětmi, jak to bylo pěkné při prvním sv. přijímání, a povzbuzuji je, aby božského Spasitele přijímaly hodně často, tak často, jak jen mohou. Děvčátko sedí opět přede mnou v lavici, oči plné slz; vždyť ona při tom nebyla. Hledí na mne však tak nějak radostně, že je mi to nápadné.

Na konci hodiny přichází opět ke mně. Vycházím s ní na chodbu. Vypravuje mi, že jí matka uložila, aby po škole něco

opatřila, cosi koupila. Dítě dokládá: „Ale je tam daleko. Směla bych, důstojný pane, potom přijít do kaple a vykonati si svatou zpověď? Budu velmi utíkat, abych přišla brzo. Maminka nic nepozná.“

„Ano, dítě, jen přijď!“

Děti měly vyučování až do 1 hod. Posílka maličké mohla trvat asi půl hodiny. Před půl druhou jsem byl již v kapli a modlil jsem se breviář. Otevrou se dveře a děvče vejde.

„Jsi již připravena?“

„Ano, připravovala jsem se dnes ráno.“

„Pojď tedy k zpovědnici!“

Vykonala si životní sv. zpověď. Děkoval jsem božskému Spasiteli, že tak nehodným rodičům dal tak hodné dítě. Když vstala od zpovědnice, pravil jsem jí: „Dobřes to udělala, jsi hodná. Teď však utíkej domů, sic to maminka zpozoruje a bude se vadit.“

Děvčátko však stojí přede mnou a hledí na mne úzkostně: „Ano, ale Ježíška mi nedáte?“

Usmál jsem se, vyndal hodinky a pravil: „Jen se podívej, budou hned 2 hodiny.“

Přec nejsi lačná! A ze školy víš, že při sv. přijímání musíme býti lačni.”

„Ó, jsem lačná!” praví dívka.

„Jak, tys dnes ještě nic nejedla?”

„Ne, důstojný pane!”

„Ale vždyť jsi časně vstávala!”

„Ano, o půl šesté!”

„A proč tak záhy?”

„Musila jsem ještě mamince pomáhati při úklidu.”

„A což ti maminka nedala snídání?”

„Ano, nalila mi kávu, ale když odešla, rychle jsem ji vylila zpět a maminka myslela, že jsem kávu vypila.”

„A na přesnídávku ti maminka nedala nic?”

„Ano, chléb s máslem. Mám jej v tašce.”

„Tedy jsi ještě úplně lačná?” A dívenka sepjala ruce a se slzami v očích prosila: „Velice prosím, důstojný pane, dejte mi Ježíška!”

„Ano, dítě, teď dostaneš Pána Ježíše. Budeme slaviti tvé první sv. přijímání.”

Byl jsem již mnohokrát při slavnosti prvního sv. přijímání, ale ani jednou mě tak nedojalo jako první svaté přijímání

tohoto ubohého dítěte. Podal jsem jí božského Spasitele a pak jsem k ní šel do lavice a pomohl jí při díkůčinění. Potom jsem jí pravil: „Dnes udělalas Kristu Pánu velikou radost a má tě rád. Chtěl by ti něco dáti. Teď si můžeš od něho vyprositi něco hodně krásného. Co bys tak chtěla od Ježíška?“

Děvčátko šeptá: „Abych nebyla taková jako tatínek a maminka.“

Ubohé dítě! To bylo jeho největší přání v den prvního sv. přijímání.

Kaple byla dole v sirotčinci. Poslal jsem děvčátko nahoru k sestřám, aby mu rychle daly něco teplého.

A potom jsem si klekl na stupně oltářní a se slzami v očích děkoval božskému Spasiteli, že mi dal dobrého otce a dobrou matku. Co by ze mne bylo, kdybych byl měl takové rodiče?“

PRO VELEBNOU SVÁTOST

V jižním Německu se vypíná mezi zahradami a nádherným stromovým zámkem s věžičkami a cimbuřím jako starý středověký rytířský hrad. Za švédské války, tedy asi v první polovici 17. století, byla celá okolní krajina sužována a pustošena potulnými vojenskými tlupami. Na zámku se domnívali, že jim nehrozí nebezpečí, protože byli hodně daleko od silnice.

Ale zklamali se. Jednoho dne, právě na Boží Tělo, poctili je nevítaní hosté svou návštěvou a plenili zámek, dokud bylo co loupiti.

Při vpádu nepřátel byli obyvatelé právě v kapli na slavné mši sv., která se již chýlila ke konci. Hlukem vniknuvších tlup byl posvátný úkon přerušen, a protože nikdo nebyl připraven na přepadnutí, nebylo možno postavit se na odpor.

Nejsvětější Svátost oltářní byla vystavena na oltáři. Proto vyšel staříčkový zámecký farář vojákům vstříc do předsíně a zapřisahal je, aby ušetřili posvátného

místa. Ale marně. Hrubí žoldnéři ho srazili k zemi ranou do hlavy, takže za chvíli skončil. Potom vnikli do kaple a odnesli vše, nač právě přišli. Později se poznalo, že chybí šest vysokých stříbrných svícníků a těžká stříbrná věčná lampa. Rovněž zmizela ze svatostánku cibor a ztratila se drahocenná monstrance z ryzího zlata, bohatě ozdobená drahokamy, perlami a démanty. Také se pohřešovalo několik osob. Jistě — aspoň se tak myslelo — byly odvedeny válečnou čeládkou. Mrtvoly jejich se nenalezly.

Zakrátko po tomto přepadení se proslýchalo, že v zámku straší. V slavnostním sále nebo na chodbách prý se často zjevoval líbezný hošík desíti až jedenáctiletý s očima modrýma jako nebe a se zlatými splývajícími kadeřemi. Měl na sobě bílé lněné roucho s krajkami asi jako kněz při mši sv. Vždy se vlídně usmíval a kynul rukou. Nikdo neměl potuchy, co by chtěl, nikdo však neměl ani odvahy otázati se ho. Ale nikdo se toho zjevu nebál. Pomalu mu zvykali, a když se dlouho neukázal, skoro se jim po něm stýskalo. Říkali mu

„náš Zlatohlávek”. Když přišli někdy do zámku cizí hosté, pořádali naň skoro honby a kdosi po něm i střílel jako do terče. Jediným výsledkem toho všeho však bylo, že se jednou sesulo v střepeinách veliké zrcadlo a jindy vnikly kulky do vzácných nástěnných obrazů. Tajemnému hošíkovi se nestalo nic. Jen jeho pěkná tvářička zesmutněla.

Dále se vypravuje, že asi před třiceti lety byl na zámku o vánocích hostem student z příbuzenstva. Jsa důvěrným přítelem syna zámeckého pána, slýchal již častěji o Zlatohlávkovi. Umínil si, že musí vypátrati, co asi hošík chce. Vždyť se říkalo, že kyne ručkou, aby šli za ním.

Na Štědrý večer bývalo v zámku zvykem, že se večerívalo vždy o hodinu dříve než obyčejně a o hodinu dříve se také všichni odebrali na odpočinek. V zámecké kapli bývala půlnoční mše sv. a starší panstvo si chtělo napřed trochu zdřímnout.

Bylo asi deset hodin, když Karel — tak se jmenoval student — a Erich, syn zámeckého pána, kráčeli do svého pokoje chodbou, kde se hošík častěji zjevoval. Na zje-

vení jim ani nenapadlo. Jejich mysl byla zcela zaujata vánočními dárky a Erich horlivě vychvaloval nádherného vraníka, kterým vyplnilo Jezulátko jeho nejvroucnější přání. Náhle se před nimi zjevil Zlatohlávek.

„Vidíš ho?” zašeptal Erich Karlovi zastaviv se. „Ano, vidím,” odvětil Karel radostně a přistoupiv o krok blíže pravil ke zjevu zvolna a laskavě: „Pověz nám, proč se ukazuješ v tomto domě? Rádi učiníme, čeho si žádáš.”

Tu jako by úsměv přelétl hošíkovu tvář a ústa pronesla neslyšitelně, ale přece podivuhodně zřetelně: „Pojďte!” Při tom ukázal hošík ručkou přes rameno směrem ke kapli.

„Hned půjdeme, jen chvílku počkej, přinesu světlo,” pravil Karel ochotně na němé zavolání a vešel rychle do pokoje pro svíčku, protože neobydlené části chodby nebyly osvětleny. Erich zatím čekal zaražen u Zlatohlávka. Zdálo se mu, že zjev září světlem, jakého nikdy před tím neviděl. Když se Karel vrátil s rozžatou svíčkou, obrátilo se zjevení a kráčelo, ba ne,

vznášelo se, před oběma jinochy chodbou a pak zahnuvši za roh zamířilo ke kapli. Dveře na konci boční chodby vedly na oratoř, kde bývali členové zámecké rodiny při službách Božích. Dole v kapli bývalo služebnictvo a zbožní návštěvníci z vesnice.

S oratoře vedly schody dolů do sakristie po evangelní straně oltáře. Na epištolní straně oltáře byl přístavek asi tak velký jako sakristie. Tam byla skryše na různé kostelní nářadí: na svícny, vázy, korouhve a p. Dveře na oratoř se před zjevením otevřely jako neviditelnou rukou a Karel s Erichem šli za zjevením oratoří, po schodech do sakristie a odtud do kaple, kde se zjev hluboce poklonil před svatostánkem. Pak se obrátil do polokruhovitě chodby, jež byla za obloukovitou chórovou přístavbou. — Tam jest ještě dosud krásná vyřezávaná zpovědnice, zapuštěná do zdi.

Před zpovědnicí se zjev zastavil. Zvolna položil ruku na ozdobu, která byla asi v poloviční výšce na té straně, kde kleká kající. Ozdobou byl vyřezávaný hro-

zen, jenž visel z věncoví, neseného postavami dvou rozkošných andělíčků.

Položiv ruku na tento hrozen, naznačil Zlatohlávek pohyb směrem dovnitř a obrátiv se k oběma jinochům, zkřížil ruce na prsou a zmizel. Karel s Erichem pohlíželi na sebe udiveně a tázavě.

„Zde tedy jest rozluštění hádanky,“ zašeptal Karel příteli. „Podrž mi světlo. Zkusím, co je s tím hroznem.“

Mlčky vzal Erich svíčku a co možná zblízka svítil na označené místo. Karel pak pečlivě napodoboval pohyb Zlatohlávkův.

„Hýbe se to,“ pravil rozrušen. Skutečně, hrozen se dal posunouti stranou. Za ním byla prohlubinka, v níž byl kovový knoflík.

„Přitlač naň,“ zvolal chvatně Erich. Přendal si svíci do levé ruky a hned učinil sám, co radil. Knoflík skutečně se dal zatlačit trochu hlouběji do dřeva. Ale zdálo se, jako by tam něco překáželo.

„Je tam asi něco zarezavělého,“ mínil Karel. „Přinesme si na to železné dlátko a kladívko. Možné též, že stačí kapesní

nůž, abychom zesílili tlak.” Ihned vytáhl Erich svůj nožík a postaviv svíčku na zem tlačil vši silou na knoflík, až skoro celý zapadl. Ozval se chrastivý zvuk a zároveň se otočila celá zpodědnice jako na kotouči do tlusté zdi. Tam, kde byla podlaha zpodědnice, bylo viděti počátek úzkých kamenných schodů, jež mizely v temné prohlubni.

Oba hoši se zprvu lekli a nevěděli, co říci. Konečně přerušil Karel ticho a otázal se jaksi úzkostlivě: „Sestoupíme dolů?” — „Ovšem,” odvětil Erich horlivě, „proto jsme tady. Schody se zdají zcela pevné. Co by se nám mohlo státi?” A nerozmýšleje se dlouho, sestupoval po schodech se svíčkou v ruce a za ním Karel, jenž si pro jistotu napřed ještě zaskočil do sakristie pro druhou svíčku. Schody byly tak užoučké, že hoši vráželi s obou stran do stěny. Ale byly pevné a bylo jich jen deset. Končily kamennou deskou a právě naproti nich byly úzké, železem pobité dveře se zapadacím zámkem; vedly asi do jakéhosi sklepení. Zámek se dal sice po nějaké námaze otevřít, ale oba hoši,

když je pootevřeli, váhali vstoupiti. Zdržoval je jakýsi zvláštní, úzkostný pocit, skoro strach před tajemstvím, skrytým za těmi dveřmi.

„Ve jménu Páně!” pravil konečně Karel, a Erich se opřel do dveří, snaže se je zcela otevřít.

Co se objevilo jejich užaslému zraku!

Malá, šestiúhelníková místnost, která byla shora dolů po stěnách, na stropě i na podlaze obložena olověnými deskami a měla hluboké výklenky. V jednom z těch výklenků na dřevěné polici jiskříc tisíce-rými barvami ve světle svíček stála velká zlatá monstrance, jejímž křišťálovým okénkem svítila bělostná hostie. Vedle monstrance stála ciboř, zahalená zlatotkaným, bohatě perlami vyšívaným pláštíčkem. Na víčku ciboře se skvěla démantová korunka.

A před tím přede vším klečela na kolennou se sepjatýma ručkama, s pažema vztaženými vpřed vyschlá, zhroucená postavička hošíka s dlouhými zlatými kadeřemi v bílém rouchu trochu skvrnitým, ale jinak zachovalém, zdobeném krajkami.

Karel ani Erich nedovedli později říci, jak dlouho pozorovali svůj nález v mlčenlivém úžasu. Konečně Erich navlhčiv si jazykem vyprahlé rty, ukázal na bílé prkno a zašeptal: „Hled', Karle, zde je něco napsáno!”

Ano, bylo tam cosi napsáno červenou hrudkou velkými, nejistými písmeny v řádcích zabíhajících do sebe. Zbytek hrudky ležel opodál. Nebylo však možno přečísti nápis souvisle, musila by se klečící postava odstraniti.

Oba jinoši se několika slovy shodli, že přivedou zámeckého pána, Erichova otce, který se asi před půlnoční mší sv. na odpočinek neodebral. Opustili místnost tichounce, po špičkách, jako by byli v kostele, a chtěli dveře za sebou jen přivřítí. Dveře však vlastní tíhou zapadly s třeskotem do zámku.

„Tak se to jistě stalo také tomu tam uvnitř,” pravil Karel, utíraje si s čela bohaté krůpěje potu, ačkoli bylo v místnosti ledově chladno.

„Nevíme, jak se tam dostal, zda ze zvědavosti nebo z dobrého úmyslu. Ale na

tom nezáleží. Jistě však víme, že jsme našli pozemskou schránku našeho Zlatohlávka. Půjdu pro otce a ty dojdi pro dp. kaplana, aby odnesl monstranci a ciborň.”

Zámecký pán byl skutečně ještě vzhůru u svého psacího stolku, když vstoupil Erich a vypravoval podivnou příhodu. S počátku nechtěl uvěřiti a domníval se, že se to synovi zdálo nebo že si dovoluje nemístný žert.

Teprve když Erich pověděl všechny podrobnosti, povstal, rozžal svítilnu a šel s Erichem do kaple, kde na ně čekali Karel s knězem. Kněz oblékl rochetu přestalár a pak sestoupili do podzemního sklepení, o němž zámecký pán neměl ani tušení. Cestou projevil mínění, že se tam asi ve válečných dobách ukrývaly cenné předměty nebo zbraně a časem že se na to místo zapomnělo, protože se majitelé zámku několikrát vystřídali.

Když sešli dolů, zvedli jinoši postavu hošíkovu, jež v místnosti, kde olověné desky zamezovaly přístup vzduchu, nepodlehla rozkladu, a položili ji zatím na podlahu. Učinili to velmi uctivě. Teprve

potom mohli přečísti, co ručka hošíkova napsala potmě hrudkou na dřevěné desce. Byl to zajisté nejdojemnější náhrobní nápis, který si umírající sám složil a napsal. Zněl takto:

„Já, Michael Holzbauer, zámecký ministrant, když přišli Švédové, ukryl jsem monstranci a kalich do této skrýše, kterou jsem kdysi všetečně vypátral a nikomu o ní neřekl. Chtěl jsem se schovati, až Švédové odejdou, otočil jsem za sebou zpovědnici a potmě jsem narazil do dveří, které zapadly do zámku a zavřely mě tady. Teď tu musím umřít. Bohu díky, že Švédové nedostali nejsvětější Svátost! Zemru rád a bez reptání. Až mě najdete, tak se za mne pomodlete. A. D. (Léta Páně) 1627 na den Božího Těla. Pisátko jsem sebral kantorovi. Ať mi to odpustí!”

Bylo nesnadno rozluštit nápis. Když se jim to konečně podařilo, poklekl zámecký pán u mrtvolky, která zde přes 270 let střežila Tělo Páně.

„Jméno Michaele Holzbauera bude u nás v úctě, pokud bude můj rod naživu,” pravil povstávaje. — „A nyní, pane kaplane,

raďte uschovati monstranci a ciborň s Nejsvětějším. Po Božím hodě vánočním pohřbíme čestně pozůstatky tohoto strážce velebné Svátosti.” K tomu nás tedy náš Zlatoušek volával, a my jsme mu nerozuměli tak dlouho, tak strašně dlouho! Ubohý, milý, statečný hoch,” vzlykal Erich, hladě sepjaté ručky dítěte, jejichž prstíky byly pevně semknuty. „Teď již nepřijde strašiti nás bláhové a nenechá na sebe střílet.”

Ne, teď již nepřijde,” pravil pan kaplan dojat, „neboť vykonal svou úlohu, aby Tělo Páně bylo vráceno do svatostánku. Měl hrob jako žádný kníže na světě; u paty monstrance.”

Po Božím hodě byly pozůstatky Zlatohlávkovy uloženy do rodinné hrobky zámeckých pánů a pan kaplan měl pohřební řeč, v níž vyložil chlapcův čin, jeho smrt a kterak ho našli. Na rakev připevnili tabulku, na níž byla vyryta slova, jež potmě naškrabal hrudkou na desku.

Po dlouhém hledání ve starých zámeckých zápisech skutečně našli popis, kterak Švédové přepadli zámek. I jméno Mi-

chaele Holzbauera bylo mezi jmény těch, o nichž se tehdy domnívali, že je odvěkli Švédové. U jeho jména byla poznámka, „že Švédové jistě chlapce odvedli, poněvadž byl schopnýk různým pracím”.

OBSAH

Toníčková oběť	7
Malá strážkyně velebné Svátosti	13
Malý seraf nejsvětější Svátosti	23
Touha po mamince	28
Za tatíčka	34
Malý hrdina . . .	38
Ježíšek mě volal	45
Ježíškův trojlístek . . .	50
Nezamlčuj nikdy těžký hřích!	57
Nebud' marnivá!	72
Raději umřít nežli zhřešit .	80
Bud' upřímná zpověď — nebo věčná záhuba	93
Mučedník nejsvětější Svátosti	100
Touha dětského srdce po sv. přijímání	114
Pro velebnou svátost	120

Ó nejsvětější Trojice,
Ty přebýváš svou milostí v mé duši;
klaním se Tobě.

Ó nejsvětější Trojice,
Ty přebýváš svou milostí v mé duši;
dej, ať Tě víc a více miluji!

Ó nejsvětější Trojice,
Ty přebýváš svou milostí v mé duši;
posvěť mě!

Bože Otče, zůstávej ve mně stále,
jako vždy zůstáváš v Ježíšovi!

Zůstávej se mnou, Pane Ježíši,
buď mou pravou radostí!

Ó svatý Duchu, sladký Hosti duše mé,
zůstávej se mnou a dej,
abych zůstával stále s tebou!

Ó Maria, dej,
abych žil v Bohu, s Bohem
a pro Boha!

DEJ MI SRDCE SVÉ!

UPRAVILY

A VYDALY

SESTRY NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ

PANNY MARIE

V PŘEROVĚ

VYTISKLA

SPOLEČENSKÁ KNIHTISKÁRNA

V PŘEROVĚ

Děťátko Ježíšku, přijď
ke mně
a učiň hodné dítko
ze mne!

Mé srdcečko jest malé,
nikdo nesmí do něho,
jen ty, Jezulátko milé,
prijď a vejdi do něho!

Svatá Terezie,
požehnané dítě milosti,
nauč mě milovati
Ježíška,
jak tys ho milovala,
a připrav mé srdce
na sv. přijímání tak,
jak jsi na ně připra-
vovala
své vlastní srdce!